Sfânta muceniţă Haritina (Charitina) din Amisus

(s.v. 5 octombrie / s.n. 18 octombrie)

Materiale despre Sfânta muceniţă Haritina:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Haritina%20(5%20oct)

https://archive.org/details/@steaemy?query=+Haritina+

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=+Haritina+

***

Sfânta muceniţă Haritina lucra în casa lui Claudiu, un om bogat şi bun la suflet, dar păgân. Deşi rămăsese orfană de ambii părinţi şi fusese crescută de Claudiu, ea nu

uitase de credinţa în Mântuitorul Iisus Hristos pe care o primise de la mama sa. În anul 303, când a început persecuţia împăratului Diocleţian împotriva creştinilor, Haritina a fost dusă înaintea judecătorului împărătesc Domiţian. Fiind supusă supliciilor, Sfânta muceniţă Haritina nu a renunţat la credinţa creştină, mărturisind cu putere pe Domnul nostru Iisus Hristos. A suferit moarte martirică, iar trupul ei a fost îngropat creştineşte de păgânul Claudiu.

Index

În această lună (octombrie), ziua a cincea - Sfânta muceniță Haritina (Minei)..... 3
Canon de rugăciune către Sfânta muceniță Haritina 18
Acatistul Sfintei mucenițe Haritina, sfânta bucuriei - mare ajutătoare în războiul minții cu gândurile (5 octombrie)..... 27
Imnografie 37
Viețile Sfinților - Viața Sfintei mucenițe Haritina 38
Sinaxar - Pomenirea Sfintei mucenițe Haritina..... 43
Diac. George Aniculoaie - Sfintele mucenițe Haritina şi Mamelta..... 44
Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta muceniță Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu 46
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta muceniță Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu..... 48
Proloagele din 5 octombrie 51
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei mucenițe Haritina 58
Cântare de laudă la Sfânta muceniță Haritina..... 60
Orthodoxwiki - Haritina Romana..... 61
5/18 octombrie - Pomenirea Sfintei mucenițe Haritina 62
Icoane 66

În această lună (octombrie), ziua a cincea - Sfânta muceniţă Haritina (Minei)

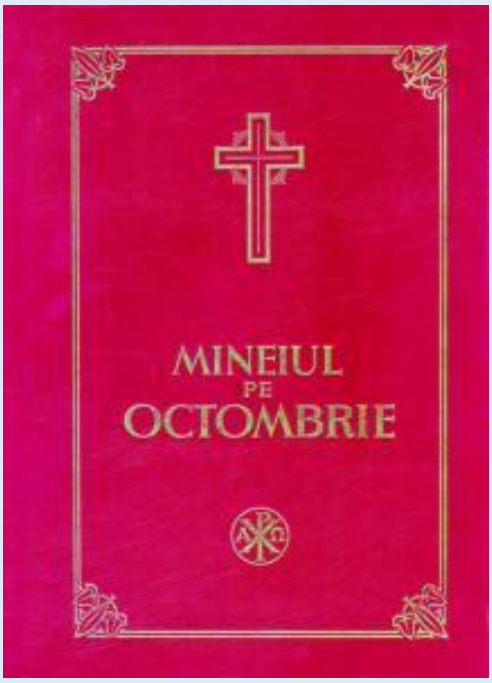

La Vecernie

La Doamne strigat-am... **Stihiri**, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Ca una ce eşti cu numele bucuriei, ai mers cinstită cu bucurie în cămara de mire cea cerească, unde ai dorit să-ţi câştigi vieţuirea, răbdând cu tărie focul, dezrădăcinările dureroase ale dinţilor şi ale unghiilor, biruitoare Haritino! Fecioară muceniță mult pătimitoare.

Suferind sfărâmările fălcilor ai sfărâmat fălcile leilor, ceea ce eşti mult pătimitoare; şi dezrădăcinarea unghiilor cu vitejie ai suferit, dezrădăcinând trufiile cele cumplite ale înşelăciunii; şi fiind aruncată în adâncurile mării, ai înecat răutatea vrăjmaşului celui viclean.

După fericitul tău sfârşit, fiind aruncată în mare, te-ai adus mărit-o părintelui tău, care a strigat cu spaimă: Cum te-ai umplut acum de dar, fiica mea cea prea sfinţită şi prea dorită! Cu chinurile cinstitei tale mucenicii, ţi-ai dobândit numire adevărată, care mai înainte s-a însemnat cu darul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Pe tine te avem liman de mântuire, cu totul neînviforat, Preacurată şi blândă linişte cu adevărat dumnezeiască mireasă, cei ce ne înviforăm foarte în noianul primejdiilor celor cumplite şi grele ale vieţii. Pentru aceasta şi alergăm către tine toţi strigând: Nu lipsi în veci, a părtini celor ce se roagă ţie.

A Crucii, a Născătoarei

Pe tine Mieluşeaua care ai născut pe Mieluşelul cel fără de prihană, cel ce a venit să şteargă păcatul a toată lumea, cu sângele Său, care s-a vărsat pentru noi, şi a înviat toată lumea; te rog, tu îmbracă-mă pe mine care sunt golit de dumnezeiasca nestricăciune, cu îmbrăcămintea dumnezeiescului dar, din lâna dumnezeieştii naşterii tale.

Tropar, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Haritina, strigă cu mare glas: Pe Tine, Mirele meu, Te iubesc şi pe Tine căutându-Te, mă chinuiesc şi împreună mă răstignesc, şi împreună mă îngrop cu Botezul Tău; şi pătimesc pentru Tine, ca să împărăţesc întru Tine; şi mor pentru Tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără prihană, primeşte-mă pe mine, ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele amândouă din Octoih; şi al sfintei pe 4.

Canonul Sfintei

facere a lui Iosif

Cântarea l-a, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii cu urme neudate pedestru trecându-l Israil cel de demult, cu mâinile lui Moisi în chipul Crucii, puterea lui Amalic în pustie a biruit.

Cu darurile tale, Haritino umple de dar gândul meu, ceea ce eşti dăruită cu sfinţitele nevoinţe; ca şi cu sfinţenie să te măresc pe tine, ca pe o muceniță biruitoare şi strălucită cu fecioria.

Darul Preasfântului Duh te-a umplut de har şi te-a înfrumuseţat cu împletituri săltătoare de bucurie şi te-a întărit să moşteneşti bucuria cea veşnică, ca pe ceea ce ai pătimit bărbăteşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelegând lăudata muceniță că Te-ai spânzurat pe Cruce, Stăpâne, a răbdat chinurile cele cu durere, întărindu-se cu puterea Ta, a Celui ce ai întărit firea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Loc de încăpere te-ai făcut firii celei dumnezeieşti, Născătoare de Dumnezeu curată; pentru aceea dorindu-te pe tine Haritina, după tine ca o fecioară s-a adus Fiului tău.

Cântarea a 3-a

Irmos: Veselească-se de tine Biserica...

Aprinzându-ţi sufletul dumnezeiasca dorire, ai stins poftele trupului şi înfierbântările cele cumplite ale chinurilor.

Văzând că vrăjmaşul se surpă înaintea picioarelor celor mucenicești, cu darul lui Hristos, să-i aducem laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu puterea cea lucrătoare a toate, ai sfărâmat capul vrăjmaşului, suferind cu tărie arderea capului tău muceniță.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine Curată, cea singură binecuvântată între femei, iubindu-te muceniţa Haritina, s-a mărit cu darurile tale cele bune.

Irmosul: Veseleasc㠖se de Tine Biserica Ta, Hristoase strigând: Tu eşti puterea mea Doamne, şi scăparea şi întărirea.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pentru dragostea Domnului, mărită Haritino, suferind toate cele îngrozitoare ale muncilor, ai câştigat cununa muceniciei cea nestricăcioasă.

Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

De veselia celor înţelegătoare dorind şi curgerea celor văzute părăsindu-o, ţi-ai întărit gândul cu dumnezeieştile nădejdi; pentru aceea bucurându-te ai alergat către calea nevoinţei mucenită, şi ai surpat pe şarpele, şi ţi-ai împletit fecioară, frumoasă cunună de biruinţă, podoaba mucenitelor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei), *asemenea*

Mulţimile gândurilor mele celor necurate şi picăturile cugetelor celor necuvioase, cine va putea să le spună ceea ce eşti cu totul fără prihană? Încă şi pornirile şi răutatea vrăjmaşilor mei celor fără de trupuri, cine le va povesti? Ci cu rugăciunea ta, Ceea ce eşti bună, dăruieşte-mi scăpare de toate acestea.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Pe Tine Hristoase, Cel ce te-ai născut din Părintele cel fără de început, văzându-Te spânzurat pe Cruce, Ceea ce Te-a născut trupeşte în vremurile cele de pe urmă, striga: Vai, mie prea dorite Iisuse, cum voind Te răstigneşti acum de oamenii cei fărădelege, Fiule ? Cel ce eşti slăvit de îngeri ca un Dumnezeu! Te laud îndelungrăbdătorule.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine Soarele dreptăţii, a stătut întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Ca pe o jertfă fără prihană, te-au răpit tiranii din braţele cele părinteşti şi către junghiere te duceau pe tine muceniță pătimitoare; că foarte tare ai iubit pe Părintele cel Ceresc.

Urmând fecioarelor celor înţelepte, din destul ţi-ai umplut cu sânge candela ta cea sufletească prea lăudată, şi te-ai sălăşluit în dumnezeiasca cămară, muceniță cea cu numele darului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Inima ta arzându-se de dragostea Mirelui tău, a stins jăratecul rătăcirii cu vărsarea de sânge şi a uscat marea mulţimii dumnezeilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai pe Cel ce S-a întrupat, pe Dumnezeu Cuvântul, Născătoare de Dumnezeu prea curată; pe care iubindu-L Haritina cu înfocare, s-a pus împotriva focului şi a chinurilor celor de multe feluri.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă care întorci dintru întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Sfărâmându-ţi capul cu raderea şi cu fierbinţeala jăratecului, gânditoare de Dumnezeu, nicidecum n-au mişcat tăria cugetului tău.

Închipuind piroanele şi junghierea Ta, Doamne, rabd durerea frigărilor celor iuţi şi fierbinţi, striga muceniţa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu biruinţă ţi s-a încununat capul Haritino, biruind cu chinurile tale, frumoasă fecioară, pe şarpele care a biruit pe Eva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mintea omenească nu poate să priceapă zămislirea ta cea mai presus de gând, Maică Fecioară; că pe Dumnezeu ai născut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi ţie cu glas de...

Cu daruri şi cu semne a încununat cinstitul tău creştet, Hristos, pentru care ai şi poftit să pătimeşti, purtătoare de chinuri; ceea ce eşti cu numele bucuriei dumnezeieşti.

Cel ce a izbăvit pe Iona din adâncime, Acela te-a mântuit şi pe tine de Dumnezeu gânditoare, fiind aruncată în luciul mării; şi în adâncimea sângiurilor tale a înecat pe vrăjmaşul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia răbdării ai omorât pe vrăjmaşul, şi suferind dezrădăcinarea tuturor dinţilor, purtătoare de chinuri, ai sfărâmat fălcile leilor celor fără de trupuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Aflându-te pe tine Fecioară putere şi întărire, răbdătoarea de patimi Haritina, munci tari suferă, şi bucurându-se se aduce Stăpânului tuturor în urma ta.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către Tine, de sângele dracilor curăţindu-se, cu sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Întărindu-te la minte Haritino, ţi-ai întărit sufletul cu credinţa; biruind pe vrăjmaşi aievea i-ai ruşinat, stând înaintea lui Hristos întru tot fericită; şi acum, purtând haină din sângele tău şi cu îngerii bucurându-te, roagă-te pentru noi purtătoare de chinuri.

Icos: Adunându-ne credincioşii cu cântări duhovniceşti să lăudăm, pe mărita fecioară, mucenița lui Hristos, Haritina căci aceasta cu sârguinţă alergând la locul nevoinţei, a surpat îngâmfările vrăjmaşului, şi a călcat înşelăciunea idolească; iar cre-

dinţa lui Hristos arătat a propovăduit-o. Pentru aceasta şi după vrednicie a primit de la El cununa muceniciei cea nestricăcioasă.

Sinaxar

În această lună în ziua a cincea, pomenirea Sfintei mucenițe Haritina.

Stih: Dezlegarea trupului, lucrul cel prea dorit,
Haritina iată că prin rugăciune l-a primit.
În a cincea zi Haritina a alergat,
Şi înlăuntru cetăţii lui Dumnezeu a intrat

Aceasta a fost pe vremea împăratului Diocleţian şi a lui Domede Comitul, slujnică fiind oarecăruia Claudie, de care aflând Comitul că este creştină, scrise la stăpânul ei să o trimită la dansat să-i facă cercare, căci este creştină şi întoarce pe mulţi la credinţa creştinească.

Iar stăpânul său întristându-se s-a îmbrăcat cu sac şi o plângea, iar ea mângâindu-l îi zicea: Nu te mâhni domnul meu ci te bucură, că şi pentru păcatele mele şi pentru ale tale mă voi socoti jertfă bine primită lui Dumnezeu.

Deci zicând şi el: pomeneşte-mă şi pe mine la cerescul Împărat, o trimise la Comitul care sosind şi pe Hristos mărturisind, îi raseră capul şi-i turnară pe cap jeratic de cărbuni vii şi cu frigări de fier înfocate i-au împuns sânii şi coastele, apoi îi legară o piatră grea şi o aruncară în mare şi ieşind vie se arătă iarăşi Comitului şi mult muncindu-o şi scoţându-i unghiile de la mâini şi de la picioare din rădăcină şi dinţii, şi-a dat duhul la Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfânta muceniță Mamelthi.

Sih: Împreună cu tine Hristoase mă primeşte fiind spălată,
Mamelhta zicea şi cu pietre fiind lovită.

Aceasta a fost de la Persia, preoteasă capiştei Artemidei, având şi sora creştină şi a văzut în vis îngerul lui Dumnezeu unde-i arăta tainele creştinilor şi sculându-se cu frică, povesti, surorii sale. Şi ea o duse la episcopul şi botezându-se i se făcu singură sora sa naşă de o primi din botez.

Pentru care pornindu-se elinii asupră-i cu mânie, o uciseră cu pietre, fiind încă îmbrăcată cu hainele Sfântului Botez şi o aruncară într-o groapă adâncă din care abia o putură creştinii să o scoată.

Iar episcopul mergând la împăratul perşilor, a luat stăpânire să strice capiştea Artemidei şi să zidească o biserică sfintei mucenițe, care şi făcând-o, a pus într-însa cinstitele ei moaşte.

Tot în această zi, vedenia lui Cosma, monahul înfricoşată şi folositoare.

Stih: Mă tânguiesc, străinele munci aicea văzând,
Mă bucur însă iarăşi odihnele privind.

În al treisprezecelea an al împărăţiei lui Romano, care ocârmuia cu binecuvântare împărăţia romanilor, se afla un oarecare om la Ţarigrad, unul fiind din cei ce slujeau la aşternutul lui Alexandru (ce fusese cu puţin mai-nainte împărat, care era fiu lui Vasile Machedon şi frate lui Leon înţeleptul), şi din cele mai de casă slugi. Acesta alergând la viaţa călugărească, se făcu egumen călugărilor, ce se aflau la mănăstirea, ce este la apa Sangarului.

Deci trecând câţiva ani i se întâmplă de căzu într-o boală foarte grea şi a zăcut multă vreme şi plinind cinci luni când a fost într-o zi la 3 ceasuri s-a trezit puţintel şi venindu-şi în fire se sculă încetişor din pat, de şezu sprijinit şi de o parte şi de alta de cei de acasă.

Şi aşa şezând îşi ieşi din fire şi era mintea lui dusă cu ochii aţintiţi în sus la podul casei de la trei ceasuri până la al nouălea şi şoptea cu gura cuvinte neîncheiate şi neînţelese, şi întru aceste ceasuri, ce s-au zis mai sus, mai venindu-şi în fire ceru, de la cei ce erau cu dânsul, două bucăţi de pâine uscată, zicând: Daţi-mi cele două bucăţi de pâine ce am luat de la bătrânul, şi zicând această îşi băgă mâinile în sân pipăind şi cercând cele ce căuta.

Iar un oarecare din cei ce sta acolo socotind, că va fi vreo nălucire şi nu vedenie, i se ruga să le spună această mare taină, zicându-i: Spune-ne părinte şi nu te îndura a nu ne folosi, unde erai atâtea ceasuri ? Şi la ce vedenie îţi suise-şi gândul ? Şi cu cine vorbeai mişcând cu buzele ?

Iar el văzându-i pe ei foarte întristaţi şi plânşi încetaţi a zis, fiilor, că de va da Domnul să îmi vin în fire, voi plini cererea voastră.

Deci când a fost dimineaţă, se strânse la dânsul toată obştea frăţească şi începu el povestea aşa: De voi vrea să le tipăresc de iznoavă toate câte una cu gândul meu, părinţilor şi fraţilor şi să le povestesc cu amănuntul, trece peste mintea şi limba omenească, ci câte voi ţine minte şi voi putea să povestesc, acestea vă voi povesti. Acolo unde şedeam pe patul meu sprijinit de doi fraţi, mi se păru unde vedeam în partea de-a stânga mulţime de nişte măscăriciuni de oameni neasemănaţi, cu obrazele negre şi negreaţă nu era la toţi într-un fel, ci la unii mai multă şi la alţii mai puţină, şi unii erau cu obrazele schimonosite, alţii cu vânătăi la ochi, alţii cruntaţi de sânge, având căutătură groaznică şi sălbatică şi unii cu buzele umflate, alţii cu buzele vinete, la unii cele din sus, la alţii cele de jos, aceştia dar veneau de se apropiau de patul meu şi se nevoiau să mă ia de la voi şi întâi văzându-vă, că staţi împrejurul meu, mi se părea, că nu foarte îmi era frică, nici mă temeam de pornirea lor.

Apoi nu ştiu cum rămăsei singur de voi şi am fost cuprins de dânşii, şi cutezară de mă luară; deci unii mă trăgeau înainte legat, alţii mă împingeau dinapoi, şi unul de o parte, altul de altă parte mă strângea tare şi aşa mă duseră la o râpă foarte mare, lăţimea ei nu era mai mult decât o aruncătură de piatră, iar adâncimea până la tartar şi mă trăgeau cu sila la acea râpă. Şi era despre acea râpă o cărăruie foarte strâmtă, atât cât nici o urmă de picior nu încăpea, deci pe acea cărăruie strâmtă mă trăgeau şi eu mă lăsam tot spre partea dreaptă, de mă cumpăneam, ca nu cumva să scapăt, ca să cad întru acea prăpastie adâncă peste seamă; şi întru acea prăpastie se vedea un râu, unde curgea cu mari curgeri sunând.

Deci trecând cu multă groază acea cărăruie strâmtă, se făcea unde mergeam spre partea răsăritului şi aflarăm o poartă mare deschisă la capul acei prăpăstii, acolo şedea un om mare ca un uriaş, negru şi groaznic la chip, ai cărui ochi erau strâmbaţi şi foarte mari şi sângeraţi şi lăsa dintr-înşii pară de foc multă şi fum din nări, iar limba lui spânzura afară din gură de un cot şi mâna lui cea dreaptă era de tot seacă, iar cealaltă era umflată, ca un stâlp gol şi foarte întinsă, care apuca pe cei osândiţi de-i arunca într-aceea prăpastie şi toţi câţi se osândeau întru acea prăpastie, strigau: Vai, vai!

Deci apropiindu-mă eu de acel om înfricoşat şi groaznic, el strigă tare către cei ce mă duceau, zicând: Acesta este prietenul meu, tinzând şi mâna cu poftă să mă apuce. Iar eu spăimântându-mă de frică mă cutremurai şi mă trăsei spre sine-mi şi îndată se arătară doi bărbaţi, ca şi cum i-ar fi trimis cineva şi, oameni bătrâni şi cuvioşi, care socoteam să fie Andrei şi Ioan, sfinţii apostoli, semuindu-i după chipurile sfintelor icoane. Pe aceştia văzându-i acel scârnav şi groaznic, îndată se trase de se ascunse.

Deci luându-mă aceşti doi bătrâni şi trecând prin porţile ce s-au zis mai sus, şi prin oraşul, care era între porţi, am ieşit la un loc şes, unde erau nişte sate foarte frumoase şi trecând până unde se sfârşea acea câmpie, am ieşit la o vale ierboasă cu pajişte foarte frumoasă, care frumuseţe şi darul ce-l avea, este peste putinţă a o povesti şi a o arăta cu cuvintele. Iar în mijlocul ei şedea un bătrân om, foarte vesel şi de cinste, având împrejurul lui mulţime de tineri ca nisipul mării.

Atunci ieşindu-mi frica, întrebam cu smerenie, pe cei ce mă purtau, cine era bătrânul acela ? Şi ce era acea mulţime nenumărată dimprejurul lui ? Şi ei ziseră: Acesta este Avraam şi sânul lui Avraam, care ai auzit, şi îndată ducându-mă ei mă închinai cu plecăciune şi sărutai pe acel ce ziceau ei, că este Avraam şi iarăşi mergând mai înainte noi pe cale şi sfârşind valea am aflat un pomet foarte mare de măslini, care precum mi se pare, erau mai mulţi pomi decât stelele Cerului, şi la fiecare pom era ca un cort şi cu pat sub cort şi pe fiecare pat era un om, întru care am cunoscut pe mulţi din cei ce se aflau la curtea împărătească şi pe mulţi din oraş şi pe unii din ţărani, încă şi pe unii dintre ai mânăstirii noastre, şi aceştia câţi am cunoscut sunt toţi morţi mai dinainte vreme.

Deci cugetând eu ca să întreb, ce era pometul acela al măslinilor aşa de mare şi minunat, bătrânii apucară înainte de întrebarea mea, zicând: Ce cugeţi, care este acest mare şi prea înfrumuseţat pomet de măslin? Şi care sunt acestea toate câte sunt într-însul? Acestea sunt care le auzi: Multe lăcaşuri la tine Doamne sunt, după vrednicia tuturor împărţite după măsura bunătăţilor; şi după măslinişul acela era o cetate, a cărei frumuseţe şi împestriturǎ şi încheieturǎ şi tocmirea zidurilor cu neputinţă este a povesti cineva.

Însă erau douăsprezece rânduri împrejurul a tot zidul, ca douăsprezece brâie din cele douăsprezece pietre scumpe, şi fiecare brâu dintru acestea era întreg făcut dintr-o piatră şi fiecare îşi făcea înconjurarea lui şi ce trebuie să zic netezitura zidului şi cea bună alcătuire şi tocmirea, ce era la toate, şi în zidul acela erau porţi pestriţe, cu aur şi cu argint amestecătură, şi din porţi înlăuntru era pardoseală de aur, şi case de aur cu scaune de aur, şi cu mese de aur, şi toată cetatea era plină de lumină nepovestită, plină de miros, plină de bucurie, prin care trecând n-am văzut nici om, nici vită, nici pasăre zburătoare, nici altceva din câte se mişcă pe pământ şi în văzduh; iar despre marginea cetăţii aceleia erau zidite curţi minunate împărăteşti, şi la intrarea curţilor era o boltă de lungă cât ai azvârli cu o piatră, şi din marginea bolţii până în cealaltă margine era întinsă o masă de marmură ce se numeşte Romancon, de înaltă cât se rezema omul şi era plină de oaspeţi, ce şedeau, şi toată casa era plină de lumină foarte luminoasă, şi de bun miros şi de daruri, iar în fundul bolţii era o scărişoară învârtită de ieşea într-un foişor foarte desfătat care

se vedea de la masă, din care plecându-se şi ivindu-se dinafară doi tineri luminaţi la faţă ca fulgerul şi plini de toată strălucirea, ziseră bătrânilor celor ce mă ţineau: Şadă şi acesta la masă, şi îndată cum ziseră arătară şi locul, la care aducându-mă bătrânii mă puseră, iar ei şezură de o parte.

Iară tinerii, intrară până în casa cea dinlăuntru de la fereastra soarelui, şi zăbovindu-se ei, eu mă uitam şi foarte luam aminte la masa aceea şi cunoşteam mulţi prieteni din cei ce şedeau şi din mireni şi din monahii cei din mănăstirea noastră, iar unii erau şi din cei ce se aflau la împărăţie.

Deci după aceea târziu iarăşi venind acei tineri strigară pe cei doi bătrâni, zicându-le: Ridicaţi-l pe acesta, că mult îl plâng fiii cei duhovniceşti ai lui şi împăratului i se făcu milă şi va să-l lase să petreacă cu monahii în viaţă şi ducându-l pe altă cale, luaţi în locul lui pe monahul Atanasie de la Traian.

Şi îndată luându-mă bătrânii, cu degrab ieşirăm din boltă şi din cetate şi am mers pe altă cale, aflând şapte iezere pline de munci şi de chinuri, unul era plin de întuneric, altul plin de foc, altul cu negură împuţită, altul cu viermi, altele cu alte feluri de munci şi toate erau pline de nenumărată mulţime, care plângea şi se tânguia cu jale.

Deci trecând aceste iezere şi puţinel loc mai înainte, iarăşi am aflat pe bătrânul acela ce zicea că este Avraam, şi închinându-mă la dânsul iarăşi l-am sărutat, iară el mi-a dat un pahar de aur, plin de vin mai dulce decât mierea, şi trei bucăţi de pâine uscată, din care una o am muiat-o în vin precum mi se pare că o am mâncat şi am băut şi vinul tot, iar celelalte două ce le ceream eu, le-am băgat în sân; după aceea peste puţin iarăşi am mers la locul acela unde şedea uriaşul acela, ce era peste seamă de grozav, şi obrazul lui asemenea cu noaptea, care văzându-mă scrâşnea cu dinţii greu asupra mea, şi-mi zicea cu mânie şi cu amar: De aicea mi-ai scăpat, ci de acum înainte nu voi înceta a face tot felul de vicleşug asupra ta şi asupra mânăstirii tale.

Până aicea fraţilor fură câte am cunoscut şi am ţinut minte de v-am spus, iar cum mi-am venit în fire nimic nu ştiu. Deci trecând vedenia aceasta în acest chip, îndată am trimis la mănăstirea lui Traian şi aflară pe monahul Atanasie mort şi-l scoteau din chilie pe patul cel ce poartă morţii. Şi întrebând când a murit? Auziră că a murit ieri pe la al noulea ceas, în ziua în care a văzut părintele acesta vedenia şi şi-a venit în fire.

Şi peste scurtă vreme se făcură aceste două mănăstiri tot una, fiind aproape una de alta, şi până în ziua de astăzi se chivernisesc de un egumen. Şi ocârmuindu-se amândouă mănăstirile cu viaţă plăcută lui Dumnezeu, treizeci de ani, de acest părinte ce a văzut această vedenie, trăind el atâta vreme, mult s-au sporit aceste mănăstiri, atât cu petrecerea cea plăcută lui Dumnezeu a monahilor, cât şi cu veniturile din toate părţile spre chivernisirea şi hrana lor, întru slava Iubitorului de oameni, Dumnezeului nostru, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc tinerii lui Avraam, de pofta bunei credințe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor, te-a mântuit muceniță Haritino, din roata cea de multe feluri şi pe tine care cântai: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Dimpreună cu fecioarele purtând făclie, mergi în cămara cea cerească, şi răbdând vitejeşte focul făcliilor, cânţi: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Fiind înfruntat cel fărădelege de răbdarea ta, ţi-a legat mâinile şi picioarele şi te-a aruncat în adâncimea apei, pe tine care strigai: Binecuvântat eşti în Biserica măririi Tale, Doamne.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin cuvântul tău cel dumnezeiesc ai batjocorit nebunia şi prin patima patimilor celor făcătoare de viaţă, muceniță, ai plinit lipsa; binecuvântat eşti, strigând în Biserica măririi Tale, Doamne.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai pe tine Fecioară curată şi nestricată, te-a iubit Cuvântul cel curat, şi din tine S-a zămislit întrupându-Se om deplin; Cel ce a mărit pe Haritina cu minuni.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Frumoasă te-ai făcut prin frumuseţea rănilor tale, şi rămânând fecioară nestricată, te-ai logodit prea cinstită cu Cuvântul cel frumos, cu Hristos care S-a întrupat din Fecioară pentru noi; căruia strigăm: Toate lucrurile Domnului binecuvântaţi pe Domnul.

Luptându-te cu toate năpădirile celor ce te munceau pe tine, cu vitejie ai suferit iuţimea roţii celei arzătoare, înfierbântarea frigărilor, aruncarea în adâncime, şi dezrădăcinarea dinţilor şi a unghiilor, cinstită, mărind pe Hristos în veci.

Picioarele tale s-au înfrumuseţat cu podoabele ostenelilor tale mărito; pentru aceea intrând în ape nu s-au udat fecioară muceniță, fiind cu tine îngerii lui Dumnezeu; cu care dimpreună strigai: Toate lucrurile Domnului binecuvântaţi pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Minune de care se spăimântează tot gândul, cum după sfârşitul tău adâncimea care primise moaştele tale, le-a dat părintelui tău; pe care acesta le-a îngropat părinteşte, câştigând darul de la tine, Haritino; luând Împărăţia cea cerească.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai mai înaltă decât cerurile, că ai născut pe Dumnezeul cel ceresc Preacurată, care a făcut Cer toată frământătura pământenilor, şi care a luminat cinstita pomenire a Haritinei; căruia strigăm: Toate lucrurile binecuvântaţi pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniil, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului a stins, cu buna faptă încingându-se, tinerii cei iubitori de buna credinţă, strigând: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Ca să nimereşti mărirea cununilor, ca o fecioară nestricată muceniță, ai suferit tot felul de chinuri veselindu-te cu Duhul şi cu înălţarea cugetului.

Ca o frumoasă, ca o aleasă şi cuvioasă fecioară, ca o muceniță nebiruită, ca o mireasă a Stăpânului cu totul fără prihană, cu aripi în chipul aurului ai zburat către cele cereşti.

Tu străluceşti raze cu chip de lumină Haritino, gonind totdeauna negura vicleniei dracilor şi a patimilor, cu facerile de minuni cele date ţie de Dumnezeu, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ziua ta cea de bucurie, cu veselie adună poporul, să laude vitejiile tale, luptele şi nevoinţele cele bărbăteşti, mare muceniță cea cu numele de dar.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lumină ne-a răsărit nouă din pântecele tău, neispitită de bărbat Fecioară, cu ale cărei străluciri luminându-se dumnezeieşte cea cu numele de bucurie, s-a făcut lumină, Născătoare de Dumnezeu neispitită de nuntă.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din marginea unghiului, din tine muntele cel netăiat Fecioară S-a tăiat, aducând firile cele osebite. Pentru aceasta veselindu-ne, pe tine Născătoare de Dumnezeu te mărim.

Luminânda

Podobie: Cel ce ai împodobit Cerul...

În Ceruri o Haritino, ca o muceniță stând înaintea lui Dumnezeu cu prea mărire, pe noi toţi cei ce cu evlavie săvârşim pomenirea ta, mântuieşte-ne cu stăruitoarele tale rugăciuni.

A Născătoarei

Pe Fiul tău, Fecioară, nu lipsi a-L îmblânzi pentru noi robii tăi, ca toţi să scăpăm de înfricoşata muncă de acolo şi de gheena aceea.

A Crucii, a Născătoarei

Văzând nedreaptă junghierea Fiului tău Fecioară, strigai către El cu plângere: Vai mie prea dulcele meu Fiu ! Cum Te-ai pironit pe Cruce ? Cum şi mort Te priveşti?

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Haritina

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Haritina (5 octombrie):

https://www.academia.edu/89305043/Canon_de_rug%C4%83ciune_c%C4%83tre_Sf%C3%A2nta_muceni%C5%A3%C4%83_Haritina_5_octombrie_

https://archive.org/details/canon-5-oct

https://www.slideshare.net/steaemy1/canon-de-rugciune-ctre-sfnta-muceni-haritina-5-octombrie

***

Canon de rugăciune către Sfânta muceniţă Haritina - 5 octombrie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?app=desktop&v=PDRs3t734J4

&&&

Troparul Sfintei muceniţe Haritina, glasul al 4-lea: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Haritina, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dra-

goste mă jertfesc Ţie. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuieşte sufletele noastre.

facere a lui Iosif

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Adâncul Mării Roşii, cu urme neudate, pedestru trecându-l Israel cel de demult, cu mâinile lui Moise în chipul Crucii, puterea lui Amalec în pustie a biruit.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu harurile tale, o, Sfântă Haritina, umple de har gândul meu, ceea ce eşti dăruită cu sfinţitele nevoinţe; ca să te măresc pe tine cu sfinţenie, ca pe o muceniţă biruitoare şi strălucită cu fecioria.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Harul Preasfântului Duh te-a umplut de har şi te-a înfrumuseţat cu împletituri săltătoare de bucurie şi te-a întărit să moşteneşti Bucuria cea veşnică, ca pe ceea ce ai pătimit bărbăteşte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Înţelegând lăudata muceniţă că ai fost spânzurat pe Cruce, Stăpâne, a răbdat chinurile cele cu durere, întărindu-se cu puterea Ta, a Celui ce ai întărit firea noastră.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Loc de începere te-ai făcut firii celei dumnezeieşti, Născătoare de Dumnezeu, prea curată; pentru aceea dorind de tine, Sfinta Haritina, după tine ca o fecioară s-a adus Fiului tău.

Cântarea a 3-a

Irmos: Se veseleşte de Tine Biserica...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Aprinzându-ţi sufletul dumnezeiasca dorire, a stins poftele trupului şi înfierbântările cele cumplite ale chinurilor.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Văzând că vrăjmaşul se surpă înaintea picioarelor celor mucenicești, cu harul lui Hristos, să-i aducem laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu puterea cea lucrătoare a toate, ai sfărâmat capul vrăjmaşului, suferind cu tărie arderea capului tău, muceniţă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe tine, Curată, ceea ce eşti singură binecuvântată între femei, iubindu-te Sfânta muceniţă Haritina, s-a mărit cu harurile tale cele bune.

Irmosul: Se veseleşte de Tine Bise-rica Ta Hristoase cântând: Tu eşti Puterea mea Doamne şi Scăparea şi Întărirea.

Cântarea a 4-a

Irmos: Ridicat pe Cruce văzându-Te Biserica pe Tine, Soarele dreptăţii, a stat întru a sa rânduială, precum se cuvine, strigând: Mărire puterii Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca pe o jertfa fără de prihană, te-au răpit tiranii din braţele cele părinteşti şi către junghiere te duceau pe tine, muceniţa pătimitoare; că foarte tare ai iubit pe Părintele cel Ceresc.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Urmând fecioarelor celor înţelepte, din destul ţi-ai umplut cu sânge candela ta cea sufletească, prea lăudată şi te-ai sălăşluit în dumnezeiasca cămară, muceniţă ceea ce eşti cu numele harului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Inima ta arzându-se de dragostea Mirelui tău, a stins jăratecul rătăcirii cu vărsarea de sânge şi a uscat marea mulţimii zeilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Născut-ai pe Cel ce S-a Întrupat, pe Dumnezeu Cuvântul, Născătoare de Dumnezeu, prea curată; pe care iubindu-L, Sfânta muceniţă Haritina cu înfocare, s-a pus împotriva focului şi a chinurilor celor de multe feluri.

Cântarea a 5-a

Irmos: Tu, Doamne, Lumina mea în lume ai venit, Lumina cea sfântă, care întorci din întunericul necunoştinţei, pe cei ce Te laudă cu credinţă.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Sfărâmându-ţi capul cu raderea şi cu fierbinţeala jăratecului, gânditoare de Dumnezeu, nicidecum n-au mişcat tăria cugetului tău.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Închipuind piroanele şi junghierea Ta, Doamne, rabd durerea frigărilor celor iuţi şi fierbinţi, striga muceniţa.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu biruinţă ţi s-a încununat capul, Sfântă Haritina, biruind cu chinurile tale, frumoasă fecioară, pe şarpele care a biruit pe Eva.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Mintea omenească nu poate să priceapă zămislirea ta cea mai presus de gând, Maică Fecioară; că pe Dumnezeu ai născut.

Cântarea a 6-a

Irmos: Jertfi-voi Ţie cu glas de...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu haruri şi cu semne a încununat cinstitul tău creştet Hristos, pentru care ai şi dorit să pătimeşti, purtătoare de chinuri; ceea ce eşti cu numele bucuriei dumnezeieşti.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Cel ce a izbăvit pe Iona din adâncime, Acela te-a mântuit şi pe tine, de Dumnezeu gânditoare, fiind aruncată în luciul mării; şi în adâncimea sângiuirilor tale a înecat pe vrăjmaşul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu sabia răbdării ai omorât pe vrăjmaşul şi suferind dezrădăcinarea tuturor dinţilor, purtătoare de chinuri, ai sfărâmat fălcile leilor celor fără de trupuri.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Aflându-te pe tine, Fecioară, putere şi întărire, răbdătoarea de patimi Sfânta Haritina chinuri tari suferă şi bucurându-se, se aduce Stăpânului tuturor în urma ta.

Irmosul: Jertfi-voi Ţie cu glas de laudă, Doamne, Biserica strigă către tine, de sângele demonilor curăţindu-se, cu Sângele cel curs prin milostivire din coasta Ta.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Pentru dragostea Domnului, Sfântă prea mărită Haritina, suferind toate cele îngrozitoare ale chinurilor, ai câştigat cununa muceniciei cea nestricăcioasă.

Condac, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând de tot necazul ne izbăvim, de Dumnezeu Născătoare.

Întărindu-te la minte, Sfântă muceniţă Haritina, ţi-ai întărit sufletul cu credinţa; biruind pe vrăjmaşi aievea i-ai ruşinat, stând înaintea lui Hristos întru tot fericită; şi acum, purtând haină din sângele tău şi cu îngerii bucurându-te, roagă-te pentru noi, purtătoare de chinuri.

Cântarea a 7-a

Irmos: În cuptorul persienesc, tinerii lui Avraam, de dorirea dreptei credinţe, mai mult decât de văpaia focului fiind aprinşi, au strigat: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor te-a mântuit, muceniţă Haritina, din roata cea de multe feluri pe tine care cântai: Binecuvântat eşti în Biserica slaveiTale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Dimpreună cu fecioarele purtând făclie, mergi în Cămara cea cerească şi răbdând vitejeşte focul făcliilor, cânţi: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Fiind înfruntat cel fărădelege de răbdarea ta, ţi-a legat mâinile şi picioarele şi te-a aruncat în adâncimea apei, pe tine, care cântai: Binecuvântat eşti în Biserica slavei Tale, Doamne!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Prin cuvântul tău cel dumnezeiesc ai batjocorit nebunia şi prin patima patimilor celor făcătoare de viaţă, muceniţă, ai plinit lipsa, cântând: Binecuvântat eşti, în Biserica slavei Tale, Doamne!

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Numai pe tine, Fecioară curată şi nestricată, te-a iubit Cuvântul cel curat şi din tine S-a zămislit Întrupându-Se Om deplin Cel ce a mărit pe Sfânta Haritina cu minunile.

Cântarea a 8-a

Irmos: Mâinile întinzându-şi...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Frumoasă te-ai făcut prin frumuseţea rănilor tale şi rămânând fecioară nestricată, te-ai logodit, prea cinstită, cu Cuvântul cel prea frumos, cu Hristos, carele S-a Întrupat din Fecioară pentru noi; căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luptându-te cu toate năpădirile celor ce te chinuiau pe tine, cu vitejie ai suferit iuţimea roţii celei arzătoare, înfierbântarea frigărilor, aruncarea în adâncime şi dezrădăcinarea dinţilor şi a unghiilor, cinstită, mărind pe Hristos în veci.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Picioarele tale s-au înfrumuseţat cu podoabele ostenelilor tale, Sfântă muceniţă Haritina; pentru aceea intrând în ape nu s-au udat, fecioară muceniţă, fiind cu tine îngerii lui Dumnezeu; cu care împreună cântai: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Minune de care se înspăimântează tot gândul, cum după sfârşitul tău adâncimea care primise moaştele tale, le-a dat părintelui tău; pe care acesta le-a îngropat părinteşte, câştigând harul de la tine, Sfântă muceniţă Haritina, primind Împărăţia cea Cerească.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Arătatu-te-ai mai înaltă decât cerurile, că ai născut pe Dumnezeul cel Ceresc, Preacurată, care a făcut cer toată frământătura pământenilor şi carele a luminat cinstita pomenirea Sfintei Haritina; căruia cântăm: Binecuvântaţi toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Mâinile întinzându-şi Daniel, gurile leilor cele deschise în groapă le-a încuiat; şi puterea focului a stins, cu virtutea încingându-se, tinerii cei iubitori de dreaptă credinţă cântând: Binecuvântaţi, toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cântarea a 9-a

Irmos: Hristos, Piatra cea netăiată...

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***
Ca să dobândeşti mărirea cununilor, ca o fecioară nestricată, muceniţă, ai suferit tot felul de chinuri veselindu-te cu duhul şi cu înălţarea cugetului.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca o frumoasă, ca o aleasă şi cuvioasă fecioară, ca o muceniţă nebiruită, ca o mireasă a Stăpânului cu totul fără prihană, cu aripi în chipul aurului ai zburat către cele cereşti.

Stih: ***Sfântă muceniţă Haritina, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu aprinzi raze cu chip de lumină, Sfântă Haritina, gonind totdeauna negura viclenirii demonilor şi a patimilor, cu facerile de minuni cele date ţie de Dumnezeu, ceea ce eşti vrednică de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ziua ta cea de bucurie, cu veselie, adună poporul să laude vitejiile tale, luptele şi nevoinţele cele bărbăteşti, mare muceniţă, ceea ce eşti cu numele de har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Lumină ne-a răsărit nouă din pântecele tău, neispitită de bărbat, Fecioară, cu ale cărei străluciri, luminându-se dumnezeieşte ceea ce este cu numele de bucurie, s-a făcut lumină, Născătoare de Dumnezeu, neispitită de nuntă.

Irmosul: Hristos, Piatra cea netăiată de mână, cea din capul unghiului, din tine muntele cel netăiat, Fecioară, S-a tăiat, adunând firile cele osebite. Pentru aceasta, veselindu-ne, pe tine, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Sedealna, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindule lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

De veselia celor înţelegătoare dorind şi curgerea celor văzute părăsind-o, ţi-ai întărit gândul cu dumnezeieştile nădejdi; pentru aceea, bucurându-te, ai alergat către stadiul nevoinţei, muceniţă şi ai surpat pe şarpe şi ţi-ai împletit, fecioară, frumoasă cunună de biruinţă, podoaba muceniţelor.
Sedealna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Mulţimile gândurilor mele celor necurate şi picăturile cu-getelor celor necuvioase, cine va putea să le spună, Ceea ce eşti cu totul fără de prihană? Încă şi pornirile şi răutatea vrăjmaşilor mei celor fără de trupuri, cine le va povesti? Dar cu rugăciunea ta, ceea ce eşti bună, dăruieşte-mi scăpare de toate acestea.

Sedealna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 4-lea. **Podobie:** Cel ce Te-ai înălţat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruieşte-i, Hristoase Dumnezeule. Veseleşte cu puterea Ta pe bine credincioşii creştini, dăruindu-le lor biruinţă asupra celui potrivnic, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruinţă.

Pe Tine, Hristoase, Cel ce Te-ai născut din Părintele Cel fără de început, văzându-Te spânzurat pe Cruce, Ceea ce Te-a născut trupeşte în vremurile cele de pe urmă, striga: vai mie, Preadorite Iisuse, cum voind Te Răstigneşti acum de oamenii cei fărădelege, Fiule? Cel ce eşti Slăvit de îngeri ca un Dumnezeu! Te laud Îndelung Răbdătorule.

Acatistul Sfintei mucenițe Haritina, sfânta bucuriei - mare ajutătoare în războiul minții cu gândurile (5 octombrie)

Acatistul Sfintei mucenițe Haritina (5 octombrie):

https://www.academia.edu/107671833/Acatistul_Sfintei_muceni%C8%9Be_Haritina_5_octombrie_

https://archive.org/details/ac_20231006

https://www.slideshare.net/steaemy1/acatistul-sfintei-mucenie-haritina-5-octombrie

***

Khariton în grecește înseamnă bucurie, grație

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;
Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.
Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Condacul 1
Celei ce a ales fecioria, dorindu-se mireasa Domnului Hristos, și care s-a arătat cu cuvânt puternic de a propovădui Evanghelia Lui, Sfintei mucenițe Haritina îi oferim aceste laude. Iar tu, Sfântă Haritina, privește spre noi și ne ajută, căci cu lacrimi te chemăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!***

Icosul 1

Sfintele fecioare din Ceruri împreună cu Cetele îngereşti te-au privit şi te-au întărit, Sfântă muceniță Haritina, fiind de neclinit în credință și acum te fericești în cămara Mirelui. Te rugăm primește aceste umile cinstiri:
Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;
Bucură-te, pocal luminos în care s-au adunat lacrimile de rugăciune;
Bucură-te, înveşmântată cu aripi de înger pământesc;
Bucură-te, fecioară frumoasă la trup şi la suflet;
Bucură-te, cea cu mintea puternică, biruind ispitele;
Bucură-te, că în inima ta şi în gândurile tale vieţuia Domnul Hristos;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos şi umple de har gândurile noastre!

Condacul 2

Un om pe nume Claudie, din neam bun şi bogat, s-a milostivit de tine că ai rămas orfană de mică, Sfântă Haritina, şi luându-te acasă te-a crescut ca pe fiica lui, iar îngerii din Ceruri s-au bucurat: ***Aliluia!***

Icosul 2

Crescând, te-ai arătat nu doar frumoasă cu trupul, ci şi plină de virtuţile cele înalte, fiind blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată la suflet şi înţeleaptă. Dar cel mai mult strălucea faţa ta de la credinţa în Hristos, devenind roaba şi mireasa Lui, iar noi cei care te slăvim îţi cântăm:
Bucură-te, că ţi-ai păzit fecioria pentru Dumnezeu;
Bucură-te, că mult îţi plăcea să te rogi în singurătate;
Bucură-te, că stăpânul tău nu te oprea de la aceasta;
Bucură-te, că se bucura de petrecerea ta în curăţie;
Bucură-te, că ţi-a zidit o casă liniştită, numai pentru tine;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos şi umple de har gândurile noastre!

Condacul 3

Harul lui Dumnezeu creştea în tine pe măsură ce şi rugăciunea ta era tot mai fierbinte, Sfântă Haritina. Postul îl ţineai tot mai cu râvnă, înfrânarea îţi era şi mamă şi tată, iar gândurile tale erau tot mai curate căci le înălţai doar către Hristos Domnul: ***Aliluia!***

Icosul 3

Aşa cum nici lumina nu poate fi ţinută sub obroc, Dumnezeu te-a făcut cunoscută oamenilor care în vremurile acelea erau rătăciţi la închinarea la idoli, iar tu, ajutată

de Duhul Sfânt care îți umplea mintea și inima de gânduri și cuvinte alese, îi povățuiai la credință, iar ei te lăudau așa:
Bucură-te, pildă de bună purtare;
Bucură-te, cea plină de dragoste;
Bucură-te, că nu alungai pe nimeni;
Bucură-te, vorbind iscusit în inimile oamenilor;
Bucură-te, că pe mulți i-ai adus la Hristos;
Bucură-te, că veneau să te asculte vorbind despre El;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 4
Urâtorul de oameni diavolul nu a suportat una ca aceasta, fiindcă mulți se botezau în numele Domnului Hristos prin sfaturile tale, și a uneltit a fi pârâtă la Domițian, comitele, că ești creștină și el a poruncit a te aduce la el, fără să știe a-I cânta lui Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 4
Stăpânul tău Claudie a încercat din răsputeri să se împotrivească ostașilor trimiși, sfântă muceniță, dar i-ai spus să primească pătimirea ta ca răsplată pentru păcatele tale și ale lui, și fiind dusă la judecată creștinii ți-au cântat:
Bucură-te, că ai stat înaintea comitelui cu curaj;
Bucură-te, că L-ai chemat în inima ta pe Dumnezeu;
Bucură-te, că păgânul nu te-a putut amăgi cu înșelăciunile lui;
Bucură-te, că nu te-ai înfricoșat de munci;
Bucură-te, că ai primit de bunăvoie a muri pentru Hristos;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 5
Judecătorul, văzând că nu te biruie, a poruncit să ți se taie părul capului, dar tu tăceai vorbind în cămara inimii cu iubitul tău Mire, rugându-L să te întărească a suporta chinurile, Sfântă Haritina. Iar El, ca să te încredințeze de puterea Lui, a făcut ca părul capului tău să crească imediat la loc, ba chiar mai lung și mai frumos ca înainte, iar tu L-ai slăvit pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 5
Cuprins de mânia diavolească, ighemonul a poruncit a-ți arde sfântul cap și să toarne oțet peste trupul ars, dar Dumnezeu ți-a dat ușurare în dureri, iar noi te slăvim:
Bucură-te, că păgânul a găsit chinuri mai mari;

Bucură-te, că și țepușe înfierbântate în foc a băgat în pieptul tău;
Bucură-te, că și coastele ți le-a ars cu lumânări;
Bucură-te, că tu te aprindeai și mai mult cu dragostea dumnezeiească;
Bucură-te, că nu încetai a mărturisi numele lui Iisus Hristos;
Bucură-te, că El te întărea și te lumina;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 6

Văzând chinuitorul că ești puternică în ispite a hotărât să fii înecată în mare, iar tu Îi mulțumeai lui Dumnezeu pentru că a rânduit să pătimești pentru El: ***Aliluia!***

Icosul 6

Fiind dusă la malul mării, ai slăvit pe Dumnezeu că pentru numele Lui cel sfânt ai fost arsă de foc și vei trece și prin apa mării, Sfântă Haritina. Păgânii ți-au legat o piatră de gât și te-au aruncat în apa adâncă, dar un înger ți-a desfăcut legăturile și cu puterea lui Hristos te-ai arătat mergând pe apă, iar credincioșii te-au lăudat:
Bucură-te, că adâncul mării s-a supus voii lui Dumnezeu;
Bucură-te, că apa nu te-a vătămat;
Bucură-te, că ai primit stăpânire asupra ei;
Bucură-te, că ai călcat pe apă precum Sfântul apostol Petru odinioară;
Bucură-te, că Hristos Dumnezeu te ținea de mână;
Bucură-te, că puterea Lui s-a desăvârșit în tine;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 7

Arătând-te nevătămată judecătorului, muceniță a lui Hristos, acesta a cugetat că ai ieșit din mare cu ajutorul vrăjilor și a poruncit a fi legată de o roată cu dinți ascuțiți și cărbuni aprinși ca trupul tău să fie zdrobit, dar tu stăteai în fața lor plină de harul Celui care te păzea în munci: ***Aliluia!***

Icosul 7

Îngerul Domnului nu a lăsat să fi vătămată, Sfântă Haritina, și atunci judecătorul a cerut să fii necinstită de niște tineri nerușinați, dar tu ai zis: ”Cu mine este Hristosul meu, care tot planul vostru viclean îl va risipi și acum va lua la Sine sufletul meu fără de prihană”.
Bucură-te, că ți-ai ridicat mâinile la cer în rugăciune;
Bucură-te, că sufletul tău a fost luat la Nunta cea veșnică;
Bucură-te, că trupul tău a rămas fecioresc până la moarte;

Bucură-te, că păgânii te-au aruncat apoi în mare;
Bucură-te, că după trei zile valurile te-au scos la mal;
Bucură-te, că trupul nu suferise nici o stricăciune din pricina apei;
Bucură-te, că Dumnezeu te-a apărat și după moarte;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 8

Cinstitul tău tată, Claudie a luat sfântul trup și cu plângere și cu bucurie l-a dat îngropării celei creștinești, slăvindu-L pe Dumnezeu care te-a arătat puternică în gânduri și plină de har în încercări: ***Aliluia!***

Icosul 8

Viețuind acum în Cămara desfătărilor fără sfârșit, guști din dulceața celor puse deoparte de Dumnezeu pentru cei care gustă amarul încercărilor duhovnicești, Sfântă Haritina. Roagă-te și pentru noi cei care te lăudăm:
Bucură-te, că ai stins poftele trupului;
Bucură-te, că stăpânind patimile, ai stăpânit și durerea;
Bucură-te, că ai surpat vrăjmașii sub picioare și ai distrus viclenia lor;
Bucură-te, că ai cinstit-o pe Maica Domnului;
Bucură-te, că ai fost întărită de Stăpâna și Împărăteasa noastră;
Bucură-te, aducându-te lui Hristos ca o jertfă fără prihană;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 9

Ai avut mare evlavie la Maica lui Dumnezeu, rugându-te ei mereu și povățuind credincioșii a i se închina și a cere mereu ajutorul celei care L-a Născut pe Mântuitorul nostru, și ei cu bucurie L-au lăudat pe Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul 9

Urmând în viețuire sfinților, ai renunțat la bogățiile lumii și la desfătarea vremelnică și ți-ai dat viața ca să câștigi trăirea veșnică, minunată Sfântă Haritina, iar Preasfânta Născătoare de Dumnezeu te-a primit în cinstit Soborul ei de sfinți și sfinte, fiind parte din alaiul ei ceresc. Primește te rugăm aceste cuvinte de la noi:
Bucură-te, că păgânii te-au răpit din brațele părintești;
Bucură-te, că tu te-ai aruncat în brațele lui Dumnezeu și ale Maicii Lui;
Bucură-te, că ai căutat în Cer salvarea;
Bucură-te, că ai cerut a pătimi pentru a fi cu Mirele Hristos;
Bucură-te, că ești perlă din alaiul Maicii Domnului în Cer;

Bucură-te, că împreună cu Sfintele fecioare te rogi lui Dumnezeu pentru noi;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 10

Pe cei înșelați îi aduci la calea adevărului, sfântă binecuvântată, luminându-le gândurile cu harul Duhului Sfânt și alungând de la dânșii toată imaginația cea vătămătoare și sentimentele induse de diavol, ca primind claritate și discernământ să se bucure cu tine: ***Aliluia!***

Icosul 10

L-ai iubit pe Părintele Ceresc mai mult decât orice și mintea ta a fost cu totul îndreptată spre El, biruind năvălirile sălbatice ale gândurilor iar credincioșii care vor să îți urmeze te laudă:
Bucură-te, că stingi focul rătăcirii minții;
Bucură-te, că pui pe făgaș bun gândirea;
Bucură-te, că duci simțirile spre Dumnezeu;
Bucură-te, curățind trăirea de ispite;
Bucură-te, că dezlegi sufletul de întunericul diavolesc;
Bucură-te, că redai puterea cugetului de a se ruga neîncetat;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 11

Cunoscând uneltirile înșelătorului diavol, nu îl lăsa să ne prindă cu vicleșug, Sfântă muceniță Haritinia, ci cu harul lui Dumnezeu vino și pune cunună de lumină pe capetele noastre, să pătrundă harul adânc în măruntaie și să Îl vedem pe Hristos în slava Lui: ***Aliluia!***

Icosul 11

Dă-ne puterea de a-L urma cu hotărâre pe Fiul lui Dumnezeu, Sfântă Haritina, să nu primim gândurile cele care ne abat de la calea către El, să nu cădem în mrejele ispitelor lumești, ci să rămânem neabătuți de la rugăciune și să te strigăm:
Bucură-te, că Dumnezeu a arătat minunile Lui prin tine;
Bucură-te, că și acum faci minuni nenumărate;
Bucură-te, că mijlocești pentru cei rătăciți cu mintea, dându-le sănătate;
Bucură-te, că îi tămăduiești pe cei pierduți în înșelăciunea diavolească;
Bucură-te, că îi aduci la pocăință;
Bucură-te, că rugăciunile tale sunt primite la tronul Sfintei Treimi;

Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 12

Cu tine a fost Hristos Dumnezeu, prin tine puterea Lui s-a arătat nemijlocit și apoi te-a luat la El să primești darurile cele vrednice de jertfa de sânge, sfântă muceniță. Căutăm și noi liniștirea, calea de a crește duhovnicește și te chemăm să ne fii ocrotitoare și izbăvitoare în ispite, ca eliberați de războiul minții să te lăudăm: ***Aliluia!***

Icosul 12

Capul ți l-ai încununat cu biruință și l-ai învins pe șarpele care odinioară a biruit-o pe Eva, iar Domnul Hristos a cinstit cu haruri și cu semne prea curat creștetul tău, sfântă minunată, și fiind numită cu numele bucuriei dumnezeiești aduci și acum bucurii celor care te cheamă:
Bucură-te, stând înaintea lui Hristos întru totul fericită;
Bucură-te, că aduci veselie și chef de viață;
Bucură-te, că alungi depresiile și deznădejdea;
Bucură-te, că ne faci stăpâni întru Hristos peste apa adâncă a ispitelor;
Bucură-te, că stingi focul ce ne arde gândurile și simțurile;
Bucură-te, că aduci bunăstarea minții;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 13 (de 3 ori)

Sfântă muceniță Haritina, sfânta bucuriei, te rugăm primește aceste cuvinte de laudă și alungă negura vicleniei demonilor ce ne-a cuprins mintea și gândurile, dă-ne putere de rugăciune și aprinde raze de lumină în mintea noastră ca să pătrundem tainele lui Dumnezeu ca prin aceste daruri să trăim în evlavie și mereu cu ochii ațintiți la El, cântându-I: ***Aliluia!***

Se zice apoi, iarăşi:

Icosul 1

Sfintele fecioare din Ceruri împreună cu Cetele îngerești te-au privit și te-au întărit, Sfântă muceniță Haritina, fiind de neclinit în credință și acum te fericești în cămara Mirelui. Te rugăm primește aceste umile cinstiri:
Bucură-te, vas ales al Duhului Sfânt;
Bucură-te, pocal luminos în care s-au adunat lacrimile de rugăciune;
Bucură-te, înveșmântată cu aripi de înger pământesc;
Bucură-te, fecioară frumoasă la trup și la suflet;

Bucură-te, cea cu mintea puternică, biruind ispitele;
Bucură-te, că în inima ta și în gândurile tale viețuia Domnul Hristos;
Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!

Condacul 1

Celei ce a ales fecioria, dorindu-se mireasa Domnului Hristos, şi care s-a arătat cu cuvânt puternic de a propovădui Evanghelia Lui, Sfintei mucenițe Haritina îi oferim aceste laude. Iar tu, Sfântă Haritina, privește spre noi și ne ajută, căci cu lacrimi te chemăm: ***Bucură-te, Sfântă muceniță Haritina, dă-ne puterea minții întru Hristos și umple de har gândurile noastre!***

Apoi, se spune această:

Rugăciune

Binecuvântată Sfântă Haritina, mireasa lui Hristos pe pământ și în Cer, te chemăm cu multă iubire să mijlocești la Mirele tău pentru noi, să fie Milostiv cu neputințele noastre și să ne dea iertare de păcate.

Frumoasă fiind la trup, frumusețea trupului tău a întrecut orice asemănare și te-ai jerfit cu bucurie Domului, împodobind Raiul și alaiul Maicii Domnului din Cer. Caută și spre noi și vino în ajutor împreună cu Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, adu-ne bucuria duhovnicească a întâlnirii cu Domnul Hristos în rugăciune, întărește gândurile noastre cu nădejdea în Dumnezeu, dezleagă legăturile ce sunt puse asupra noastră şi care nu ne lasă să gândim în harul Lui, înlătură jugul minții care împiedică cunoașterea adevărului și dă-ne a vorbi fără teamă în numele lui Iisus Hristos.

Eliberează-ne de sub puterea legăturilor diavolești ca să trăim, să gândim și să simțim duhovnicește și dă aripi de lumină minții pentru a se putea ridica dincolo de cunoașterea firească, dobândind înțelegerea celor duhovnicești în duhul Sfintei Scripturi, ca pricepând cele de folos mântuirii să ne bucurăm veșnic cu tine în Împărăția Sfintei Treimi: a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

Şi apoi se face Otpustul: Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu pentru rugăciunile prea curatei Maicii Tale, ale Sfintei mucenițe Haritina şi ale tuturor Sfinţilor, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin!

Sursa:

https://acoperamantulmaiciidomnului.wordpress.com/2022/09/12/acatistul-sfintei-mucenite-haritina-sfanta-bucuriei-mare-ajutatoare-in-razboiul-mintii-cu-gandurile-5-octombrie/

Imnografie

Condacul Sfintei muceniţe Haritina: Întărindu-te la minte, Sfântă muceniţă Haritina, ţi-ai întărit sufletul cu credinţa; biruind pe vrăjmaşi aievea i-ai ruşinat, stând înaintea lui Hristos întru tot fericită; şi acum, purtând haină din sângele tău şi cu îngerii bucurându-te, roagă-te pentru noi, purtătoare de chinuri.

Condacul Sfintei muceniţe Haritina: Pentru dragostea Domnului, Sfântă prea mărită Haritina, suferind toate cele îngrozitoare ale chinurilor, ai câştigat cununa muceniciei cea nestricăcioasă.

Troparul Sfintei muceniţe Haritina: Mieluşeaua Ta, Iisuse, Haritina, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfintei muceniţe Haritina - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/tropare/video-sfanta-mucenita-haritina-tropar

Vieţile Sfinţilor - Viaţa Sfintei muceniţe Haritina

Un om de neam bun şi bogat, anume Claudie, cu obiceiuri bune şi cu milostivire spre săraci, văzând o copiliţă foarte mică al cărei nume era Haritina - care rămăsese orfană de părinţi din pruncia ei - s-a milostivit de dânsa şi, luând-o acasă, a crescut-o ca pe fiica sa şi a iubit-o ca pe firească lui copilă, căci cu adevărat avea de ce să o iubească.

Ajungând în vârstă, s-a arătat nu numai de o frumuseţe deosebită a chipului, ci şi cu podoaba obiceiurilor bune, fiind blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată la suflet şi înţeleaptă. Însă cel mai important lucru era credinţa ei în Hristos, a cărui roabă şi mireasă a devenit; crezând în El, s-a aprins cu multă dragoste şi s-a făcut mireasa Lui, păzindu-şi fecioria şi petrecând la un loc deosebit în singurătate.

Stăpânul ei care a crescut-o n-o oprea de la un gând bun ca acesta, ci se bucura de viaţa ei cea curată şi sfântă şi de aceea i-a zidit o casă liniştită în care vieţuia, învăţând ziua şi noaptea Legea Domnului.

Pe credincioşii care o cercetau îi învăţa povăţuindu-i cu cuvinte folositoare, spre mântuire, iar pe cei necredincioşi îi aducea la credinţă, propovăduindu-L pe Hristos. Tuturor le-a fost pildă de credinţă şi de viaţă plăcută lui Dumnezeu.

În vremea aceea Diocleţian, necredinciosul împărat, a început prigoană mare împotriva creştinilor de pretutindeni spre a-i chinui şi mai ales pe aceia care aveau o viaţă îmbunătăţită.

În acea vreme Sfânta Haritina a fost clevetită către Domiţian comitele că este creştină şi pe mulţi elini îi întorcea la credinţa creştină.

Iar comitele, auzind de acestea, a scris îndată stăpânului ei, poruncindu-i să trimită la dânsul pe Haritina.

Stăpânul ei, citind scrisoarea, s-a mâhnit foarte mult şi îmbrăcându-se în haină aspră, plângea pentru dânsa, văzând că nu poate să se împotrivească puterii comitelui. Pe cât putea se împotrivea ostaşilor care erau trimişi după dânsa şi plângând şi, ţinând-o cu mâinile sale, se împotrivea celor ce voiau s-o răpească, iar ostaşii o târau spre dânşii.

Claudie, care îi era ca un tată, nelăsând-o din mâinile sale, îi gonea pe ostaşi, iar sfânta, ţinută de amândouă picioarele, zicea către stăpânul ei: ***"Dă-mi drumul, stăpânul meu şi nu te mâhni, ci bucură-te, căci pentru păcatele mele şi ale tale voi fi jertfă primită de Dumnezeu".***

Iar ostaşii, mâniindu-se foarte tare, au răpit-o cu sila din mâinile stăpânului ei precum lupii o oaie, şi au dus-o la comite, iar Claudie o petrecea cu plângere şi zicea: "Pomeneşte-mă la Cerescul Împărat, când vei sta înaintea Lui, în ceata sfintelor muceniţe".

Fiind dusă Sfânta Haritina la comite, a stat înaintea lui, chemând cu inima sa pe Dumnezeu în ajutor.

Iar comitele a întrebat-o: "Oare sunt adevărate cele ce am auzit despre tine, fecioară: că eşti creştină şi înşeli pe mulţi, aducându-i la credinţa necurată?"

Iar Sfânta Haritina a răspuns cu îndrăzneală, zicând: "Adevărat este că sunt creştină, iar ceea ce zici că înşel pe oameni nu este adevărat, pentru că de la înşelăciune îi întorc pe cei rătăciţi şi îi povăţuiesc la calea cea adevărată,

ducându-i la Hristosul meu, întru care credinţa nu este necurată, precum spui tu, ci este sfântă şi dreaptă. Toată credinţa voastră este plină de necurăţie, pentru că credeţi în necuraţii şi viclenii diavoli şi faceţi voia lor".

Auzind acestea comitele s-a mâniat foarte tare şi a poruncit să fie bătută fără cruţare şi apoi să fie pus un lanţ de fier pe grumazul ei şi a trimis-o să fie judecată de consul, judecătorul cel nedrept.

Judecătorul i-a pus mai întâi în faţă toate uneltele de schingiuire, apoi a grăit către dânsa: "Miluieşte-te pe tine singură, mai înainte de a nu fi pierdută cu munci cumplite. Primeşte sfatul cel bun şi adu jertfă zeilor nemuritori, pentru că în felul acesta vei afla trei mari lucruri folositoare ţie: pe zei îi vei îmblânzi, de la împărat vei dobândi daruri şi ţie îţi vei păzi frumuseţea cea înflorită a tinereţilor tale, întreagă şi neveştejită de muncile cele cumplite".

Auzind acestea, muceniţa şi-a ridicat ochii spre cer, căutând ajutor de acolo, apoi făcându-şi semnul crucii a grăit către judecător: *"Iscusit, eşti, o! judecătorule viclean şi nedrept, dar nimic nu va spori uneltirea ta, căci nu mă vei prinde prin vicleşug, nici nu mă vei înfricoşa, îngrozindu-mă cu muncile, nici sfătuindu-mă nu mă vei putea duce la păgânătatea ta şi nu vei schimba în mine hotărârea mea de a pătimi pentru Hristos. Sfătuieşte-te pe tine cele ce îţi sunt de folos şi nu te mai închina neînsufleţiţilor idoli, ca să nu pieri vândut diavolilor pe care îi cinsteşti ca pe nişte dumnezei".*

Judecătorul, auzind aceste cuvinte, a început s-o batjocorească şi a porunci ca să-i fie tuns capul. Iar ea, ca un mieluşel fără glas, tăcea înaintea celui ce o tundea, vorbind numai în sine cu iubitul său Mire, rugându-L pe El să-i dea putere să suporte cu tărie nevoinţa muceniciei. Apoi, după ce au tuns-o, i-a crescut îndată părul pe cap, mai lung şi mai frumos decât cel dinainte. Văzând acest lucru, judecătorul s-a umplut de mânie şi a poruncit să i se aducă cărbuni aprinşi, pe care, turnându-i pe sfântul ei cap, a ars-o foarte tare. Apoi a turnat oţet peste trupul ars, înmulţindu-i cumplitele dureri.

Iar sfânta răbda şi se ruga lui Dumnezeu, zicând: *"Doamne Iisuse Hristoase, ajutorule cel tare al celor ce nădăjduiesc spre Tine, Acela care pe cei trei tineri i-ai păzit nearşi în mijlocul văpăii celei arzătoare, ajută-mi să suport chinurile care pentru Tine le îndur, întăreşte-mă, ca nu cumva să-mi zică şi mie vrăjmaşul: "Unde este Dumnezeul tău?"".*

După rugăciune, a simţit o uşurare în dureri şi mulţumea lui Dumnezeu. Însă schingiuitorul n-a încetat a abate asupra ei chinuri şi mai mari, căci înfierbântând în foc ţepuşe de fier, i-a înfipt în pieptul ei, apoi i-a ars coastele cu lumânări aprinse. Iar ea, neluând în seamă focul cel material, se aprindea mai mult cu văpaia dragostei dumnezeieşti şi nu înceta a mărturisi cu inima şi cu gura numele lui Iisus Hristos.

După acestea chinuitorul a osândit-o să fie înecată în mare. ***Luând-o slujitorii au dus-o la mare, iar sfânta, mergând, striga către Dumnezeu aşa:*** ***"Mulţumesc Ţie, Doamne, Dumnezeul meu, că pentru numele Tău cel sfânt, după ce am fost arsă de foc, voi trece prin apa mării. Binevoieşte să mă arăţi curată în ziua Învierii. Arată acum, ca şi de-a pururea, minunile Tale în mine, prin care mai mult se va putea proslăvi numele Tău cel prea mare, în veci".***

Şi, ducând-o la mare, îi legară o piatră grea de grumaz şi o aruncară în adâncul mării. Făcându-se aceasta, îndată piatra s-a dezlegat şi s-a afundat în mare, iar sfânta, întărindu-se cu puterea Celui Preaînalt, în chip nevăzut, stătea deasupra mării mergând în picioare pe apă, ca şi cum marea ar fi fost un drum de piatră şi ieşind la mal s-a dus înaintea judecătorului şi i-a zis: ***"Uitaţi-vă şi vedeţi puterea Hristosului meu şi credeţi în El".***

Iar judecătorul, văzând-o că a ieşit vie din mare, s-a mirat şi tăcea umilit. Apoi, venindu-şi în fire, judecătorul zicea că este vrăjitoare şi cu ajutorul vrăjilor a ieşit vie din mare şi a poruncit celor care erau de faţă s-o apuce şi s-o lege goală de o roată, iar sub roată au înfipt unelte de fier ascuţite, cuţite şi săbii şi au turnat mulţime de cărbuni aprinşi, apoi a poruncit muncitorilor să întoarcă roata pe care era legată sfânta, ca în felul acesta trupul ei să fie zdrobit de uneltele ascuţite de sub roată şi să fie ars de cărbunii cei aprinşi şi astfel durerea să fie îndoită.

Începând slujitorii a chinui pe sfântă, îndată roata a stat nemişcată şi mâinile slujitorilor au slăbit, iar cărbunii aprinşi s-au stins şi sfânta a rămas nevătămată, pentru că îngerul Domnului apăra şi păzea pe mireasa lui Hristos.

Judecătorul s-a umplut de mai mare mânie şi a poruncit să-i scoată unghiile mâinilor şi picioarelor, apoi să-i zdrobească toţi dinţii, iar ea a răbdat toate acestea cu multă bărbăţie.

După toate acestea s-a gândit nelegiuitul să-i necinstească fecioria şi a poruncit să fie chemată mulţime de oameni neruşinaţi şi să fie dată lor spre necinstire. Iar ea, auzind ce plănuia nelegiuitul judecător, a zis: ***"Cu mine este Hristosul meu, care***

tot planul vostru viclean îl va risipi şi acum va lua la Sine sufletul meu fără de prihană". Zicând acestea şi-a înălţat mâinile şi şi-a ridicat ochii în sus, rugându-se din toată inima lui Dumnezeu ca s-o izbăvească din mâinile necuraţilor. Şi, fiind acolo desfrânaţii aceia, pe când voiau s-o ia, îndată ea şi-a dat curatul şi nevinovatul său suflet în mâinile Dumnezeului ei şi trupul ei cel fecioresc a rămas mort în mijlocul acelor nelegiuiţi plini de poftă necurată.

Judecătorul, văzând pe sfânta moartă, a poruncit ca trupul ei să fie pus într-un sac şi, umplându-l cu nisip, să-l arunce în mare. Astfel, au înecat-o în adâncul mării pe sfânta moartă, pe ea care, când era vie, umbla pe deasupra apelor. Iar după trei zile, ridicându-se valurile mării, au scos-o la mal, neavând nici o stricăciune din pricina apei.

Claudie, care o crescuse pe sfântă ca pe fiica sa, luând cinstitul şi prea chinuitul ei trup, cu plângere şi cu bucurie, l-a dat cuvincioasei îngropări, slăvind pe Mântuitorul Hristos, care S-a născut din prea curata Fecioară, căruia şi de la noi să-I fie cinste şi slavă, în veci. Amin.

Sinaxar - Pomenirea Sfintei muceniţe Haritina

În această lună (octombrie), în ziua a cincea, pomenirea Sfintei muceniţe Haritina.

Aceasta a fost pe vremea împăratului Diocleţian si a lui Dometie comitul, slujnică fiind a unui oarecare Claudie, de care aflând comitul că este creştină, a scris stăpânului ei să o trimită la dânsul să-i facă cercetare, căci este creştină şi întoarce pe mulţi la credinţa creştinească.

Iar stăpânul său întristându-se s-a îmbrăcat cu sac şi o plângea, iar ea mângâindu-l îi zicea: "Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură, că şi pentru păcatele mele şi pentru ale tale voi fi socotită jertfă bine primită lui Dumnezeu".

Deci zicând şi el: "Pomeneşte-mă şi pe mine la Cerescul Împărat", o trimise la comitul, la care sosind şi pe Hristos mărturisind, i-au ras capul, i-au turnat pe cap jăratic de cărbuni aprinşi şi cu frigări de fier înroşite i-au împuns sânii şi coastele, apoi i-au legat o piatră grea şi au aruncat-o în mare şi ieşind vie s-a arătat iarăşi comitului şi mult chinuind-o şi scoţându-i unghiile de la mâini şi de la picioare din rădăcină şi dinţii, şi-a dat duhul la Dumnezeu.

Diac. George Aniculoaie - Sfintele muceniţe Haritina şi Mamelta

Sfintele muceniţe Haritina şi Mamelta

Sfânta muceniţă Haritina lucra în casa lui Claudiu, un om bogat şi bun la suflet, dar păgân. Deşi rămăsese orfană de ambii părinţi şi fusese crescută de Claudiu, ea nu uitase de credinţa în Mântuitorul Iisus Hristos pe care o primise de la mama sa.

În anul 303, când a început persecuţia împăratului Diocleţian împotriva creştinilor, Haritina a fost dusă înaintea judecătorului împărătesc Domiţian.

Fiind supusă supliciilor, Sfânta muceniţă Haritina nu a renunţat la credinţa creştină, mărturisind cu putere pe Domnul nostru Iisus Hristos. A suferit moarte martirică, iar trupul ei a fost îngropat creştineşte de păgânul Claudiu.

***

Astăzi pomenim şi pe Sfânta muceniţă Mamelta († 344) care a trăit în Persia şi a fost preoteasă a zeiţei Artemida (Artemis). Avea însă o soră creştină cu care vorbea adesea despre credinţa în Mântuitorul Iisus Hristos. În cele din urmă s-a dus la episcopul oraşului şi s-a botezat, însă păgânii au ucis-o cu pietre.

Arhid. Ștefan Sfarghie - Sinaxar - Sfânta muceniță Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

Sfânta Haritina a trăit pe vremea lui Diocleţian (284-305) şi a comitelui Dometie. Rămasă orfană de tânără, a fost luată ca slujnică în casă de un om bun şi milostiv pe care-l chema Claudiu. Acela a crescut-o pe Haritina ca pe fiica sa, mai ales că ea era blândă, smerită, ascultătoare, tăcută şi înţeleaptă.

Aflând comitele că ea este creştină, a scris stăpânului ei să o trimită la el pentru cercetare, dar Claudiu nu dorea să o dea pe mâna ostaşilor.

Însă ea îi zicea: „Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură că mă voi socoti jertfă lui Dumnezeu”.

Deci, zicând el: „pomeneşte-mă şi pe mine la cerescul Împărat”, o trimise pe ea cu ostaşii la dregător.

Deci, mărturisind Sfânta Haritina cu mult curaj pe Hristos, i-au ras capul şi i-au turnat pe creştet jăratec. Iar cu ţepuşe de fier înroşite în foc i-au împuns tot trupul. Apoi i-au legat o piatră de moară de gât şi au aruncat-o în mare, dar a ieşit din apă nevătămată. Pentru aceasta şi mai mult au chinuit-o până când fericita şi-a dat duhul în mâinile Domnului.

***

Astăzi Biserica noastră îi pomeneşte şi pe Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail. Ei s-au născut în a doua jumătate a sec. al 16-lea în părţile Olteniei. Amândoi au lăsat casă,

părinţi, fraţi, rude şi prieteni şi au intrat în Mănăstirea Cozia, unde vieţuiau în ascultare, smerenie şi aspre nevoinţe.

Nu după mult timp au fost tunşi în monahism, iar cuviosul Daniil s-a învrednicit de harul preoţiei, devenind duhovnicul mănăstirii. Mai târziu, Daniil împreună cu Misail au plecat să vieţuiască în pustie, dincolo de „Turnul lui Traian”, în ţinuturile Muntelui Cozia.

În pustnicie fiind, posteau şi se rugau, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Acolo au ridicat o biserică din lemn care s-a numit Schitul Turnu.

La cuviosul Daniil se spovedeau toţi pustnicii din împrejurimi, chiar şi Sfinţii Neofit şi Meletie.

Sfinţii cuvioşi Daniil şi Misail au fost înmormântaţi lângă altarul bisericuţei lor, iar în 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti le-a mutat sfintele moaşte la temelia bisericii din piatră zidită acolo de el. Sfântul Sinod al Bisericii noastre i-a canonizat pe aceşti Sfinţi români în anul 2016.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfânta muceniță Haritina; Sfinții cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu

Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române reunit joi, 25 februarie 2016, în şedinţă de lucru la Reşedinţa Patriarhală a hotărât canonizarea Sfinţilor cuvioşi Daniil şi Misail de la Mănăstirea Turnu, având ca zi de prăznuire data de 5 octombrie.

În decursul veacurilor creştine, numeroşi sihaştri s-au nevoit pe Muntele Coziei. Aceşti plăcuţi ai lui Dumnezeu au mers departe de lume, în sihăstria munţilor, întocmai marilor nevoitori ai Bisericii, devenind călugări desăvârşiţi, iubitori de nevoinţă şi de viaţă pustnicească.

Ei se pregătiseră din vreme în post şi rugăciune, în ascultare şi citirea dumnezeieştilor Scripturi, ajungând să cunoască Psaltirea pe de rost. Alţii se rugau cu Rugăciunea lui Iisus în desăvârşită linişte şi ascultare, nevoindu-se singuri ani îndelungaţi.

La început şi-au construit bordeie, iar apoi şi-au săpat chilii în stânca muntelui, unde au trăit în post şi rugăciuni neîncetate, răbdând frigul, suferinţele şi ispitele de tot felul de la viclenii diavoli. Sfinţenia vieţii lor s-a făcut cunoscută multor

călugări şi creştini, devenind adevărate pilde de rugăciune, nevoinţă şi vieţuire în Mântuitorul Hristos.

1. Sfinţii cuvioşi pustnici Daniil şi Misail s-au născut în a doua jumătate a veacului al XVI-lea în părţile Olteniei. Amândoi, încă din tinereţile lor, erau iubitori de nevoinţe pentru Dumnezeu şi doritori de viaţă sfântă, având o fierbinte dragoste către Mântuitorul Iisus Hristos şi către prea curata Sa Maică.

Drept aceea, ascultând de porunca cea sfântă a Domnului: Cel ce voieşte să vină după Mine să se lepede de sine să-şi ia crucea sa şi să urmeze Mie, au lăsat casă, părinţi, fraţi, rude şi prieteni, şi au intrat în Mănăstirea Cozia ca fraţi, vieţuind în ascultare şi smerenie, urmând pe Fiul lui Dumnezeu, cel ce s-a făcut ascultător Tatălui pentru noi, până la moartea pe cruce.

Ei au deprins taina nevoinţelor, dobândind darul rugăciunii şi al iubirii de Dumnezeu. Deci, parcurgând după rânduială, toate încercările duhovniceşti, s-au supus poruncilor stareţului lor şi ale fraţilor, fiind exemple vii de nevoinţă întru toate. Nu mult după ce au intrat în mânăstire, pentru multele lor osteneli şi pentru râvna lor după Dumnezeu, s-au făcut vrednici de mult dorita schimă a călugăriei, primind tunderea de la egumenul lor.

Cuviosul Daniil, fiind cunoscător al Sfintelor Scripturi şi al învăţăturilor Sfinţilor Părinţi, dar având şi viaţă vrednică şi iscusinţă în viaţa călugărească, a fost învrednicit de harul preoţiei. Deci, ajuns ca făclia în sfeşnic, prin viaţă smerită şi curată, s-a făcut repede cunoscut de părinţii din mânăstire, care şi l-au ales duhovnic şi povăţuitor pe calea mântuirii. Printre cei care se mărturiseau la cuviosul Daniil a fost şi vrednicul de pomenire, fericitul Misail, care i-a devenit şi ucenic duhovnicesc.

Primind ascultarea de duhovnic, Sfântul Daniil a început şi mai cu osârdie a se nevoi, mergând din putere în putere şi sporind întru faptele cele bune, chip şi pildă făcându-se tuturor. După o vreme, dorind împlinire duhovnicească şi arzând de dragostea cea dumnezeiască, au hotărât să părăsească viaţa de obşte şi să meargă în pustnicie.

Primind binecuvântare de la stareţul lor, au mers dincolo de Turnul lui Traian, în ţinuturile Muntelui Cozia, unde şi-au săpat chilii în stânca muntelui lângă izvoarele de apă ale pădurii liniştite. Multe au fost ispitele cuvioşilor, însă nici una n-a biruit setea lor de rugăciune, de linişte şi de osteneli.

Sub acoperământul Maicii Domnului, în jurul cuvioşilor s-a adunat o mică obşte de fraţi nevoitori întru rugăciunea neîncetată, în privegheri, post şi în citirea cărţilor folositoare de suflet.

De aceea, fericiţii Daniil şi Misail au ridicat o biserică de lemn pentru trebuinţele lor, în cinstea Intrării în biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Cuviosul Daniil era duhovnic al tuturor pustnicilor din împrejurimi, la el spovedindu-se, după tradiţie, şi Sfinţii sihaştri Neofit şi Meletie.

Aceştia coborau din când în când, mai cu seamă în duminici şi sărbători, pentru a se spovedi şi pentru a se împărtăşi la Sfânta Liturghie săvârşită în acest schit, care, aflându-se în apropierea vechiului turn roman, s-a numit Schitul Turnu.

Spre sfârşitul vieţii, cuviosul Daniil, a dat părinţilor care se nevoiau acolo rânduieli de viaţă pustnicească, apoi, cunoscându-şi mai înainte sfârşitul, le-a pus povăţuitor în locul lui pe ucenicul său, cuviosul Misail.

Amândoi fericiţii, Daniil şi Misail, după trecerea la cele veşnice, în prima jumătate a veacului al XVII-lea, au fost îngropaţi lângă altarul bisericuţei lor.

Când, în anul 1676, mitropolitul Varlaam al Ţării Româneşti a construit la schit o nouă biserică, de piatră, a aşezat sfintele moaşte ale cuvioşilor Daniil şi Misail la temelia altarului bisericii celei noi.

Astfel, cuvioşii Daniil şi Misail, avva şi ucenicul, s-au arătat vase alese ale Duhului Sfânt, înscriindu-se în rândul Sfinţilor cuvioşi sihaştri români, ca purtători de daruri duhovniceşti şi luminători prin vieţuirea sfântă.

2. Sfânta muceniță Haritina lucra în casa lui Claudiu, un om bogat și bun la suflet, dar păgân. Deși rămăsese orfană de ambii părinți și fusese crescută de Claudiu, ea nu uitase de credința în Mântuitorul Iisus Hristos pe care o primise de la mama sa.

În anul 303 a început persecuția împăratului Dioclețian împotriva creștinilor. Haritina a fost dusă înaintea judecătorului împărătesc Domițian.

Fiind supusă supliciilor, Sfânta muceniță Haritina nu a renunțat la credința creștină, mărturisind cu putere pe Domnul nostru Iisus Hristos. A suferit moarte martirică, iar trupul ei a fost îngropat creștinește de păgânul Claudiu.

Proloagele din 5 octombrie

Luna octombrie în 5 zile: Pomenirea Sfintei muceniţe Haritina (304).

Aceasta a trăit în vremea împăratului Diocleţian şi a comitelui Dometie. Rămasă orfană de părinţi, copilă, în foarte tânără vârstă fiind, Haritina a fost luată, ca slujnică în casă, de un om bun şi milostiv, Claudie cu numele, care a crescut-o ca pe fiica sa şi a îngrijit-o ca pe firescul său copil. Şi avea de ce s-o îngrijească astfel, că era blândă, smerită, ascultătoare, tăcută, curată şi înţeleaptă, dar, mai ales, ea era creştină în ascuns şi, crezând, s-a jurat să fie toată viaţa mireasa lui Hristos. Şi se bucura Claudie de viaţa ei curată şi sfântă. Iar ea în cămara ei, pe cei ce o cercetau îi învăţa Legea Domnului, ziua şi noaptea, aducând pe mulţi necredincioşi la credinţă şi fiind tuturor pildă.

Deci, aflând comitele că este creştină, a scris stăpânului ei să o trimită la dânsul, pentru cercetare. Iar Claudie nu vroia să o dea pe mâna ostaşilor.

Dar ea îi zicea: "Nu te mâhni, domnul meu, ci te bucură că mă voi socoti jertfă lui Dumnezeu şi pentru păcatele tale şi pentru ale mele".

Deci, zicând el: "Pomeneşte-mă şi pe mine la cerescul Împărat", o trimise pe ea cu ostaşii la dregător.

Şi, sosind ea înaintea acestuia şi pe Hristos mărturisind, i-au ras capul şi i-au turnat pe cap jeratic de cărbuni vii. Şi, cu frigări de fier înroşit în foc, i-au împuns pieptul şi coastele. Apoi, i-au legat de gât o piatră grea şi au aruncat-o în mare. Şi, ieşind vie, s-a arătat iarăşi comitelui, care mult a chinuit-o, scoţându-i din rădăcină unghiile de la mâini şi de la picioare şi dinţii, după care Sfânta şi-a dat duhul la Dumnezeu.

Întru această zi, vedenia lui Cosma monahul, înfricoşătoare şi de folos

Întru al treisprezecelea an al împărăţiei lui Roman (950-963), care ocârmuia cu cinste împărăţia romanilor, se afla în Constantinopol un oarecare om, Cosma, unul din cei ce slujeau la iatacul lui Alexandru (acesta fusese împărat cu puţin mai înainte, ca unul ce era fiu al lui Vasile Macedoneanul şi frate al lui Leon cel înţelept). Şi era unul din cei mai de încredere slujitori. Acesta, alergând la viaţa călugărească, a fost făcut egumen călugărilor şi se afla la mănăstirea de pe apa Sangarului.

Deci, trecând câţiva ani, i s-a întâmplat să cadă într-o boală foarte grea, şi a zăcut multă vreme, peste cinci luni, şi s-a întâmplat într-o zi, pe la trei ceasuri, să se trezească puţin şi, venindu-şi în fire, s-a sculat încetişor din pat şi a şezut sprijinit, şi de o parte şi de alta de cei din casă. Şi, aşa sprijinit, o vedenie a avut. Şi era mintea lui dusă, iar ochii pironiţi în sus, la podul casei, de pe la ceasul al treilea până la al noulea, iar gura lui şoptea cuvinte neîncheiate şi neînţelese. Şi, întru aceste ceasuri ce s-au zis mai sus, mai venindu-şi oarecum în fire, a cerut de la cei ce erau cu dânsul două bucăţi de pâine uscată, zicând: "Daţi-mi cele două bucăţi de pâine ce am luat de la bătrânul". Şi, zicând acestea, îşi băgă mâinile în sân, pipăind şi cercetând cele ce căuta. Iar unii din cei ce stau acolo, socotind că va fi fost vreo nălucire şi nu o vedenie, se rugau să le spună şi lor această mare taină, zicându-i: "Spune, părinte şi nu suferi să nu ne foloseşti, unde ai fost vreme de atâtea ceasuri? Şi la ce vedenii îţi suiseşi gândul? Şi cu cine vorbeai, mişcându-ţi buzele"? Iar el, văzându-i pe ei foarte întristaţi şi plânşi, a zis: "Încetaţi fiilor, că de va da Domnul să-mi vin în fire, voi plini cererea voastră."

Deci, când s-a făcut dimineaţă, s-a strâns la dânsul toată obştea frăţească şi a început el a povesti aşa: "De voi vrea să mi le amintesc iarăşi, toate câte una, cu gândul meu, părinţilor şi fraţilor, şi să le povestesc cu amănuntul, aceasta ar trece peste mintea şi limba omenească, ci, numai câte voi ţine minte şi voi putea să povestesc, aceasta vă voi povesti. Acolo, unde şedeam pe patul meu, sprijinit de doi fraţi, mi se păru că vedeam în partea stângă mulţime de măscărici, ce nu semănau a oameni, cu obraji negri; şi negreaţa nu era la toţi la fel, ci la unii mai multă, la alţii mai puţină. Şi unii erau cu obraji schimonosiţi, alţii cu vânătăi la ochi, alţii însemnaţi cu sânge, având căutătură groaznică şi sălbatică, unii cu buze umflate, alţii cu buzele vinete, la unii buzele de sus, la alţii buzele de jos, aceştia, deci, veneau şi se apropiau de patul meu şi se nevoiau să mă ia de la voi, şi, văzându-vă că staţi împrejurul meu, mi se părea că nu-mi era prea mult frică şi că nu mă temeam de apropierea lor Apoi, nu ştiu cum, am rămas fără voi şi singur şi am fost cuprins de dânşii şi au cutezat de m-au luat. Deci, unii mă trăgeau legat,

înainte, alţii mă împingeau înapoi, unii de o parte, alţii de altă parte şi mă strângeau tare şi aşa m-au dus la o râpă foarte mare, lăţimea ei nu era mai mult decât o aruncătură de piatră, iar adâncimea, până la tartar, şi mă trăgeau cu sila la acea râpă. Şi era către râpă o cărăruie foarte îngustă, atât cât nici o urmă de picior nu încăpea.

Deci, pe acea cărăruie strâmtă mă trăgeau şi eu mă lăsam tot spre partea dreaptă, de mă cumpăneam ca nu cumva să scap, să cad în acea prăpastie adâncă peste seamă. Şi, în prăpastie se vedea un râu, care curgea cu mari căderi, sunând. Deci, trecând cu multă groază acea cărăruie strâmtă, se făcea că mergeam spre partea răsăritului, şi am aflat o poartă mare, deschisă, la capătul prăpastiei. Acolo şedea un om mare, ca un uriaş negru şi groaznic la chip, ai cărui ochi erau strâmbaţi şi foarte mari şi sângeraţi şi lăsa dintr-înşii pară de foc multă şi fum din nări; iar limba lui spânzura afară din gură de un cot, iar mâna lui cea dreaptă era uscată de tot, iar cealaltă era umflată, ca un stâlp gol, şi foarte întinsă. Şi cu aceasta apuca pe cei osândiţi de-i arunca în acea prăpastie. Şi strigau toţi câţi erau osândiţi în acea prăpastie: "Vai, vai!"

Deci, apropiindu-mă eu de acel om înfricoşător şi groaznic, el strigă tare către cei ce mă duceau, zicând: "Acesta este prietenul meu, tinzându-şi mâna cu poftă să mă apuce". Iar eu, de frică înspăimântându-mă, mă cutremuram şi mă trăgeam înapoi şi îndată se arătară doi bărbaţi, precum i-ar fi trimis cineva, oameni bătrâni şi cuvioşi, care socoteam să fie Andrei şi Ioan, Sfinţii apostoli, asemănându-i după chipul lor de pe sfintele icoane. Pe aceştia, văzându-i acel scârnav şi groaznic uriaş, îndată se trase şi se ascunse. Deci, luându-mă după aceşti doi bătrâni şi trecând prin porţile ce s-au zis mai sus, ca şi prin oraşul care era între porţi, am ieşit la un loc şes, unde erau nişte aşezări foarte frumoase şi, ajungând până la locul unde se sfârşea acea câmpie, am ieşit la o vale cu pajişte verde, a cărei frumuseţe şi daruri ce avea, este peste putinţă a le povesti, şi a le arăta prin cuvinte. Iar în mijlocul ei şedea un bătrân, om foarte luminat la faţă şi de cinste, având împrejurul lui mulţime de copii, ca nisipul mării. Atunci, pierindu-mi frica, întrebam cu smerenie pe cei ce mă purtau, cine este bătrânul acela? Şi ce era acea mulţime nenumărată, dimprejurul lui? Şi ei ziseră: "Acesta este Avraam şi sânul lui Avraam de care ai auzit." Şi îndată, ducându-mă ei, mă închinai cu plecăciune şi sărutai pe acel ce ziceau ei că este Avraam. Şi iarăşi, mergând noi mai înainte şi sfârşind calea, am aflat o livadă foarte mare de măslini, în care, precum mi se părea, erau mai mulţi pomi decât stelele cerului. Şi la fiecare pom era un cort şi un pat sub cort şi pe fiecare pat era un om, între care am cunoscut pe mulţi din cei ce se aflau la curtea împărătească şi pe mulţi din oraş, şi pe unii din ţărani, încă şi pe unii din ai

mănăstirii noastre. Şi aceştia, pe care i-am cunoscut, sunt toţi morţi de mai multă vreme.

Deci, gândind eu ca să întreb ce era livada aceea de măslini, aşa de mare şi minunată, bătrânii, chiar înainte de întrebarea mea, au zis: "Te întrebi, ce este această mare şi preaînfrumuseţată livadă de măslini? Şi ce sunt acestea toate câte sunt într-însa? Acestea sunt cele pe care le auzi: "Multe lăcaşuri sunt la Tine, Doamne, împărţite tuturor după vrednicie, după măsura bunătăţilor". Iar, după acea livadă de măslini, era o cetate, a cărei frumuseţe, şi felurime de culori, încheietura şi tocmirea zidurilor, este cu neputinţă cuiva a le povesti. Însă, erau douăsprezece caturi împrejurul întregului zid, ca douăsprezece brâie, împodobite cu cele douăsprezece pietre scumpe. Şi fiecare brâu din acestea era întreg făcut dintr-o piatră şi fiecare brâu îşi făcea înconjurarea sa; şi ce trebuie să spun, este netezitură zidului, bună alcătuire şi tocmirea ce era în toate. Şi în zidul acela erau porţi cu amestecătură de aur şi de argint. Şi de la porţi înlăuntru era pardoseală de aur şi casă de aur, cu scaune de aur şi cu mese de aur şi toată cetatea era plină de lumină nepovestită, plină de mireasmă, plină de bucurie, prin care trecând, n-am văzut nici om, nici vită, nici pasăre zburătoare, nici alt nimic din câte se mişcă pe pământ şi în văzduh. Iar către marginile cetăţii aceleia erau zidite curţi minunate, împărăteşti. Şi la intrarea curţilor era o încăpere lungă, cât ai asvârli cu o piatră. Şi din marginea încăperii până la cealaltă margine, era întinsă o masă de marmură, înaltă cât se rezema omul şi plină de oaspeţi ce şedeau şi toată casa era plină de o lumină de nedescris, de bun miros şi de daruri. Iar în fundul încăperii era o scărişoară învârtită, ce ieşea într-un foişor foarte desfătător, care se vedea de la masă.

De aici, plecând, se iviră dinafară doi tineri luminaţi la faţă ca fulgerul şi plini de toată strălucirea. Şi ziseră bătrânilor, celor ce mă ţineau: "Să stea şi acesta la masă". Şi îndată, cum ziseră, arătară şi locul la care bătrânii, aducându-mă, m-au aşezat, iar ei rămaseră de o parte. Şi tinerii intrară până în casa cea mai dinlăuntru, de la fereastra Soarelui. Şi, zăbovind ei, eu mă uitam şi luam aminte la masa aceea şi cunoşteam mulţi prieteni din cei ce şedeau şi din mireni şi din monahii cei din mănăstirea noastră, iar unii erau din cei ce se aflau la împărăţie. Deci, târziu, după aceea, venind iarăşi, acei tineri strigară pe cei doi bătrâni, zicându-le: "Ridicaţi-l pe acesta că mult îi plâng fiii lui cei duhovniceşti şi Împăratului i se făcu milă şi va să-l lase să petreacă în viaţă cu monahii şi ducându-l pe altă cale, luaţi în locul lui pe monahul Atanasie de la Traian. Şi îndată, luându-mă bătrânii, degrabă ieşirăm din boltă şi din cetate şi am mers pe altă cale, aflând şapte iezere pline de munci şi cu chinuri: unul era plin de întuneric, altul plin de foc, altul cu negură rău mirositoare, altul cu viermi şi altele cu tot felul de chinuri şi toate rău pline de mulţime, care plângea şi se tânguia cu jale.

Deci, trecând aceste iezere şi ajungând la un loc puţin mai înainte, am aflat pe bătrânul acela ce zicea că este Avraam şi, închinăciune făcându-i iarăşi, l-am sărutat. Iar el mi-a dat un pahar de aur plin de vin, mai dulce decât mierea şi trei bucăţi de pâine uscată, din care una am muiat-o în vin şi, precum mi se pare, am mâncat-o şi am băut şi vinul tot. Iar celelalte două bucăţi, pe care le ceream ieri, le-am băgat în sân. După aceea, peste puţin, iarăşi am mers la locul acela unde şedea uriaşul cel negru, ce era peste măsură de înfricoşător şi avea obrazul asemenea cu noaptea, care văzându-mă, scrâşnea cu dinţii asupra mea şi-mi zicea cu mânie şi cu amar: "De aici mi-ai scăpat, dar de acum înainte nu voi înceta a face tot felul de lucrături măiestre împotriva ta şi asupra mănăstirii tale.

Până aici, fraţilor, au fost câte am cunoscut şi am ţinut minte de v-am spus. Iar cum mi-am venit în fire, nimic nu ştiu". Deci, trecând vedenia aceasta într-acest chip, îndată au trimis la mănăstirea lui Traian şi aflară pe monahul Atanasie mort şi-l scoteau afară pe o năsălie. Şi, întrebând când a murit, auziră: "A murit ieri, pe la al noulea ceas, în ziua în care a văzut părintele Cosma vedenia şi şi-a venit în fire." Deci, peste scurtă vreme, aceste două mânăstiri s-au făcut una, fiind aproape una de alta, şi, până în ziua de astăzi, se cârmuiesc de acelaşi egumen. Şi, părintele Cosma, ce a avut această vedenie, ocârmuind treizeci de ani amândouă mănăstirile, a sporit mult aceste mânăstiri, atât cu viaţa cea plăcută lui Dumnezeu a monahilor, cât şi cu prinoasele venite din toate părţile, toată îndestularea având, pentru hrana lor şi a săracilor. Întru slava iubitorului de oameni Dumnezeului nostru. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Andrei, despre furul de morminte.

În Constantinopol a murit fiica unui dregător, care îşi petrecuse viaţa sa în feciorie curată. Iar când murea, a rugat pe tatăl său ca să o îngroape pe ea înaintea cetăţii, la casa de săraci ce era în via lor. Şi dacă a adormit, luând-o, au dus-o la acel loc şi au îngropat-o după obiceiul creştinesc.

Şi, într-aceea era un fur de morminte care, dezgropând pe morţi, dezbrăca hainele de pe dânşii. Acela, stând pe drum, pândea unde vor îngropa pe acea fecioară. Şi, cunoscând mormântul ei, a gândit că, ducându-se noaptea, să o dezgroape şi să ia de pe dânsa îmbrăcămintea.

Deci, s-a întâmplat că mergea într-acolo Sfântul Andrei, făcând el pentru Hristos, obişnuitul său mare zel. Şi, cum l-a văzut pe acel fur de morminte, a cunoscut cu duhul gândul lui cel rău, şi, vrând să-l abată pe el de la acel lucru, căutând spre dânsul cu chip sălbatic, ca şi cum s-ar fi mâniat, i-a zis: "Aşa grăieşte duhul judecăţii, către cel ce răpeşte hainele celor ce zac în morminte: "De acum tu nu vei

mai vedea soarele, de acum tu nu vei mai vedea ziua, nici faţă omenească, pentru că se vor închide uşile casei tale şi mai mult nu se vor deschide, se va întuneca ţie ziua şi nu se va lumina în veci!"

Iar el, auzind aceasta, n-a înţeles ce grăieşte Sfântul şi, neluând în seamă cele zise, s-a dus.

Dar Sfântul a zis către el: "Deci pleci? Nu fura, că mă jur pe Hristos, că de vei face aceasta, nu vei mai vedea soarele".

Iar el, cunoscând ce i-a zis, a început a se mira, cum de îi ştie gândurile lui şi, întorcându-se către cel "nebun" pentru Hristos, a început a-i zice: "Cu adevărat eşti bolnav, îndrăcitule, şi grăieşti cele neştiute şi ascunse, din tulburarea demonului. Dar eu mă voi duce acolo ca să văd ce este adevărat din cuvintele tale."

Iar Sfântul, sărind, a trecut alăturea. Apoi, ticălosul acela, făcându-se seară, a aflat vreme prielnică, şi, ducându-se, a prăvălit piatra de pe mormânt şi a intrat într-însul şi mai întâi a luat haina cea mai de deasupra şi toată podoaba, că de mult preţ era; şi, după ce a luat toate, a vrut să plece. Apoi, i-a zis lui gândul: "Foarte bună este şi cămaşa; să o iei şi pe ea!". Şi, luând cămaşa de pe fecioară, i-a lăsat trupul gol şi vroia să iasă.

Iar fecioara, moartă fiind, din porunca lui Dumnezeu şi-a ridicat mâna sa cea dreaptă şi l-a lovit pe el peste obraz şi îndată au orbit ochii lui.

Şi, înspăimântându-se, ticălosul a început a tremura, încât, de frica aceea începuseră a i se muta fălcile şi dinţii, genunchii şi toate oasele.

Şi, deschizându-şi gura sa, fecioara cea moartă a grăit către dânsul aşa: "Ticălosule, nu te-ai temut de Dumnezeu? Nici n-ai gândit că şi tu eşti om? Se cădea ţie să te ruşinezi de goliciunea feciorească şi destul îţi era ce mai întâi ai luat, iar cămaşa să o fi lăsat pe trupul meu gol. Dar nu m-ai miluit şi cumplit om te-ai arătat mie şi ai gândit să mă faci de râs, la a doua venire a Domnului, tuturor sfintelor fecioare. Deci, acum, eu te voi face să nu mai furi niciodată, ca să ştii că viu este Dumnezeul Iisus Hristos, că după moarte este judecată, răsplătire şi pedeapsă. "Şi, aceasta zicându-i, fecioară s-a sculat şi, luându-şi cămaşa, s-a îmbrăcat şi, punându-şi pe sine toate podoabele şi hainele, s-a culcat şi a zis: "Tu, Doamne, pe mine una spre nădejde m-ai sălăşuit." Şi aşa, cu pace, a adormit.

Iar ticălosul acela abia a putut ieşi din mormânt şi, aflând gardul viei, a ieşit la calea ce era aproape şi aşa, cercând cu mâinile pe gard, a mers la poarta cetăţii.

Iar celor ce-l întrebau pricina orbirii lui, el altfel de cum fusese le spunea toate. Dar, mai pe urmă, le-a spus toate, pe rând, unui prieten al său. Şi de atunci a început a cere milostenie şi aşa se hrănea.

Iar odată, şezând singur, îşi zicea lui însuşi: "Blestemat să fii, gâtule, că pentru tine am luat orbirea aceasta." Şi iarăşi zicea: "Cel ce-şi hrăneşte pântecele său să muncească şi să nu fure, ca să-l hrănească. "Şi îşi aducea aminte de Sfântul Andrei şi se mira că a văzut dinainte şi i-a proorocit toate cele ce aveau să i se întâmple lui.

Şi mulţi din vremea aceea, auzind această minune, s-au lepădat de lucrul satanei şi s-au făcut mai buni cu fapte şi cu obiceiul, pentru Hristos Iisus Domnul nostru, căruia Se cuvine slavă, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfintei muceniţe Haritina

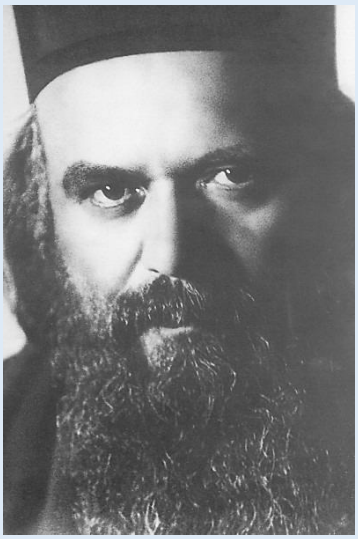

Sfânta Haritina a rămas orfană de mică. Ea a fost înfiată de un om de vază şi creştin cu credinţa, pe nume Claudie, care a crescut-o ca pe fiica lui adevărată.

Haritina era smerită şi blândă, ascultătoare şi liniştită. Ea a studiat Legea lui Dumnezeu ziua şi noaptea şi s-a făgăduit pe sine vieţii feciorelnice, de logodnică credincioasă lui Hristos.

Haritina se zidea nu doar pe sine, dar aducea şi alte suflete la Hristos, şi pentru aceasta Dometie, eparhul împăratului Diocleţian, a chemat-o la judecată înaintea tribunalului.

El a întrebat-o: „Este adevărat, tânăro, că fiind creştină tu însăţi, îi mai înşeli şi pe alţii, ademenindu-i la credinţa ta profană?"

Haritina a răspuns cu curaj: „Adevăr este că sunt creştină, dar minciună cum că i-aş înşela pe alţii; ci mai curând, pe cei înşelaţi eu îi scot la calea adevărului, aducându-i pe ei la calea Domnului meu Hristos."

Răul judecător a osândit-o la moarte pe Haritina. Între alte bestiale torturi, ei i-au tuns perii capului şi i-au turnat pe creştet cărbuni aprinşi. Dar chiar şi aşa pe ea a scăpat-o puterea lui Dumnezeu. Au aruncat-o legată în mare, dar Dumnezeu a scos-o la liman. Au legat-o de o roată pe care au început să o rotească, dar îngerul Domnului s-a pogorât şi a oprit roata, iar Haritina a rămas neatinsă.

Depravatul jude a trimis apoi nişte desfrânaţi care s-o necinstească pe fecioară. Temându-se de această dezonoare, Sfânta Haritina s-a rugat lui Dumnezeu ca să ia sufletul ei mai înainte ca acele slugi ale diavolului să-i întineze trupul ei feciorelnic. Cum stătea îngenuncheată la rugăciune, sufletul ei a ieşit din trup şi s-a înălţat la Împărăţia nemuritoare a lui Hristos.

Cântare de laudă la Sfânta muceniţă Haritina

Haritina îngenuncheată stă la rugăciune,
Trupul ei torturat de răni este plin:
„Stăpâne Preaînalte Doamne,
Făcătorule Atotmilostive,
Cu ai Tăi sfinţi mucenici
mă numără şi pe mine, smerita!

Stăpâne prea dulce Hristoase,
Tu pentru mine
Răstignire pe Cruce ai luat.
Acum şi eu voiesc să mor pentru Tine,
Stai aproape de mine, Mântuitorule,
Căci eu Ţie cu trup şi cu suflet m-am închinat.
Păzeşte trupul meu de necinstirea hulitorului.
Mai bine ardă-mi-se trupul în foc,
Mai bine înecă-se în marea de azur,
Decât să fie profanat prin faptă de ruşine
înaintea sfinţilor şi a îngerilor!”

Stăpânul ruga Haritinei a ascultat,
Şi al ei suflet l-a primit la Sine în Rai.

Orthodoxwiki - Haritina Romana

Sfânta muceniță Haritina Romana sau Haritina din Amisos s-a născut pe timpul persecuțiilor împăratului Dioclețian (284-305) și a fost martirizată în anul 304. Pomenirea ei în Biserica Ortodoxă se face pe 5 octombrie.

Viața

Sfânta muceniță Haritina a fost orfană din copilărie și a fost crescută, ca pe propria lui fiică, de către creștinul Claudiul cel pios. Copila era foarte smerită, drăguță și sensibilă, și avea o credință foarte puternică.

Studia poruncile lui Dumnezeu ziua și noaptea dorind să-și petreacă toată viața în feciorie asemenea unei adevărate mirese a lui Hristos. Împărtășea tuturor celorlalți dragostea ei pentru Hristos aducându-i pe mulți pe calea mântuirii.

În anul 302, pe timpul persecuției lui Dioclețian, guvernatorul Dometius a arestat-o, supunând-o la chinuri înfricoșătoare, întrucât sfânta mărturisea credința ei puternică în Iisus Hristos. Atunci când judecătorul a poruncit ca în cele din urmă sfânta să fie violată de către niște tineri ușuratici, aceasta s-a rugat lui Dumnezeu să-i primească sufletul. Și pe când se afla încă în genunchi la rugăciune, trupul ei a rămas neînsuflețit, iar sufletul s-a dus către veșnicul Mire Hristos. A murit în anul 304.

5/18 octombrie - Pomenirea Sfintei muceniţe Haritina

publicat pe 18 octombrie 2017

Marți, 17 octombrie 2017, începând cu ora 22 00 la Mânăstire „Sfântul mare mucenic Iacov persul” s-a săvârşit slujba Privegherii întru cinstea și pomenirea Sfintei muceniţe Haritina al cărui cinstit cap se păstrează cu evlavie în Sfânta noastră Mânăstire.

***

Sfânta Haritina a vieţuit în timpul împăratului Diocleţian (284-305). Rămasă orfană de mică, ea a fost crescută de creştinul Claudiu.

Dometie, dregătorul împărătesc, auzind că Haritina este creştină, a chemat-o la judecată înaintea tribunalului: "Este adevărat, tânără, că fiind creştină tu însăţi, îi mai înşeli şi pe alţii, ademenindu-i la credinţa ta profană?"

Haritina a răspuns cu curaj: "Adevăr este că sunt creștină, dar minciună este că i-aș înșela pe alții; dimpotrivă, pe cei înșelați eu îi scot la calea adevărului, aducându-i pe ei la calea Domnului meu Hristos."

Pentru credința în Hristos a fost supusă la mai multe chinuri. A fost tunsă și i s-au pus cărbuni aprinși pe cap, dar a scăpat nevătămată. A fost aruncată legată în mare, dar Dumnezeu a scos-o la liman.

Pentru că nici o pedeapsă nu a adus moartea asupra ei, împăratul a decis ca niște desfrânați sa o necinstească pe fecioară. Sfânta Haritina s-a rugat ca Dumnezeu să-i ia sufletul înainte ca aceia să-i întineze trupul. Cum stătea îngenuncheată la rugăciune, sufletul ei a ieșit din trup și s-a înălțat in Împărăția Cerurilor.

Sursa:
http://www.manastirea-sireti.md/index.php/news/1798/24/5-18-octombrie---Pomenirea-Sfintei-Mucenite-Haritina

Icoane

5 octombrie

Η ΑΓΙΑ ΧΑΡΙΤΙΝΗ
Η ΟΣΙΑ ΜΕΘΟΔΙΑ
Η ΕΝ ΚΙΜΩΛΩ
Η. Μ. ΚΑΛΑΜΙΣ
ΝΑΥΠΛΙΑΣ
Η ΑΓΙΑ ΧΑΡΙΤΙΝΗ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΙΑ Η ΕΝ ΚΙΜΩΛΩ 5 ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ

Η Α ΧΑΡΙΤΙΝΗ
Η Α ΜΕΘΟΔΙΑ

ΧΑΡΙ
ΤΙΝΗ

Η ΑΓΙΑ
ΧΑΡΙΤΙΝΗ

Η
ΑΓΙ
Α
ΧΡΙ
ΣΤΙ
ΝΑ

SF. MC.
HARITINA

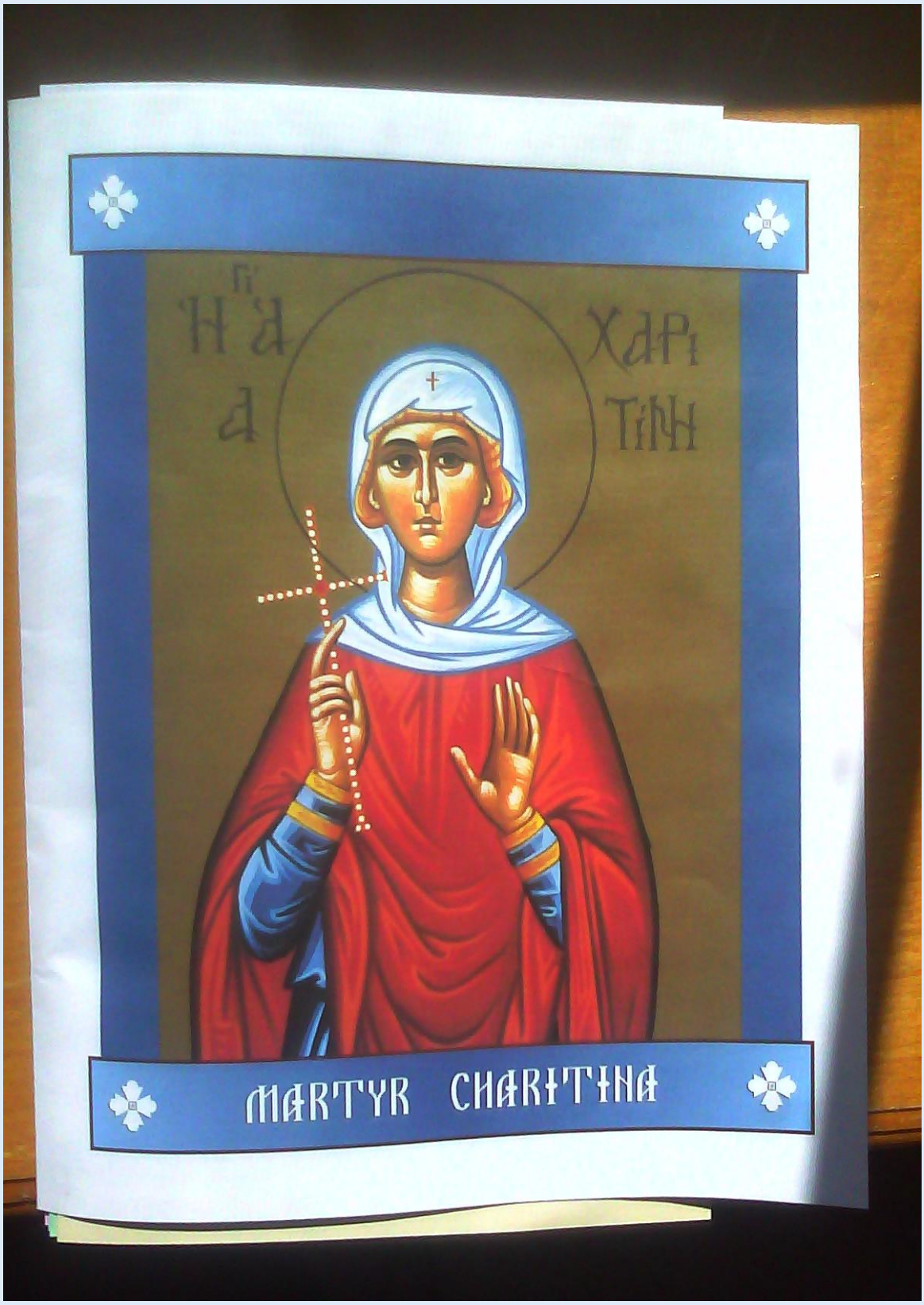

St. martyr Charitina of Amisus (also known as Charitina of Rome) (304)

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Haritina

DOXOLOGIA.ro
Sf. Mc.
Haritina

Η ΑΓΙΑ
ΧΑΡΙΤΙΝΗ
Athineon.com

Athineon.com

Troparul Sfintei Muceniţe Haritina

5 Octombrie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Haritina, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

Troparul Sfintei Muceniţe Haritina

5 Octombrie - Glasul 4

Mieluşeaua Ta, Iisuse, Haritina, strigă cu glas mare: pe Tine, Mirele meu, te iubesc și pe Tine căutându-Te mă chinuiesc și împreună mă răstignesc și împreună mă îngrop cu Botezul Tău; și pătimesc pentru Tine, ca să împărățesc întru Tine; și mor pentru tine, ca să viez pentru Tine; ci, ca o jertfă fără de prihană, primește-mă pe mine ceea ce cu dragoste mă jertfesc Ție. Pentru rugăciunile ei, ca un Milostiv, mântuiește sufletele noastre.

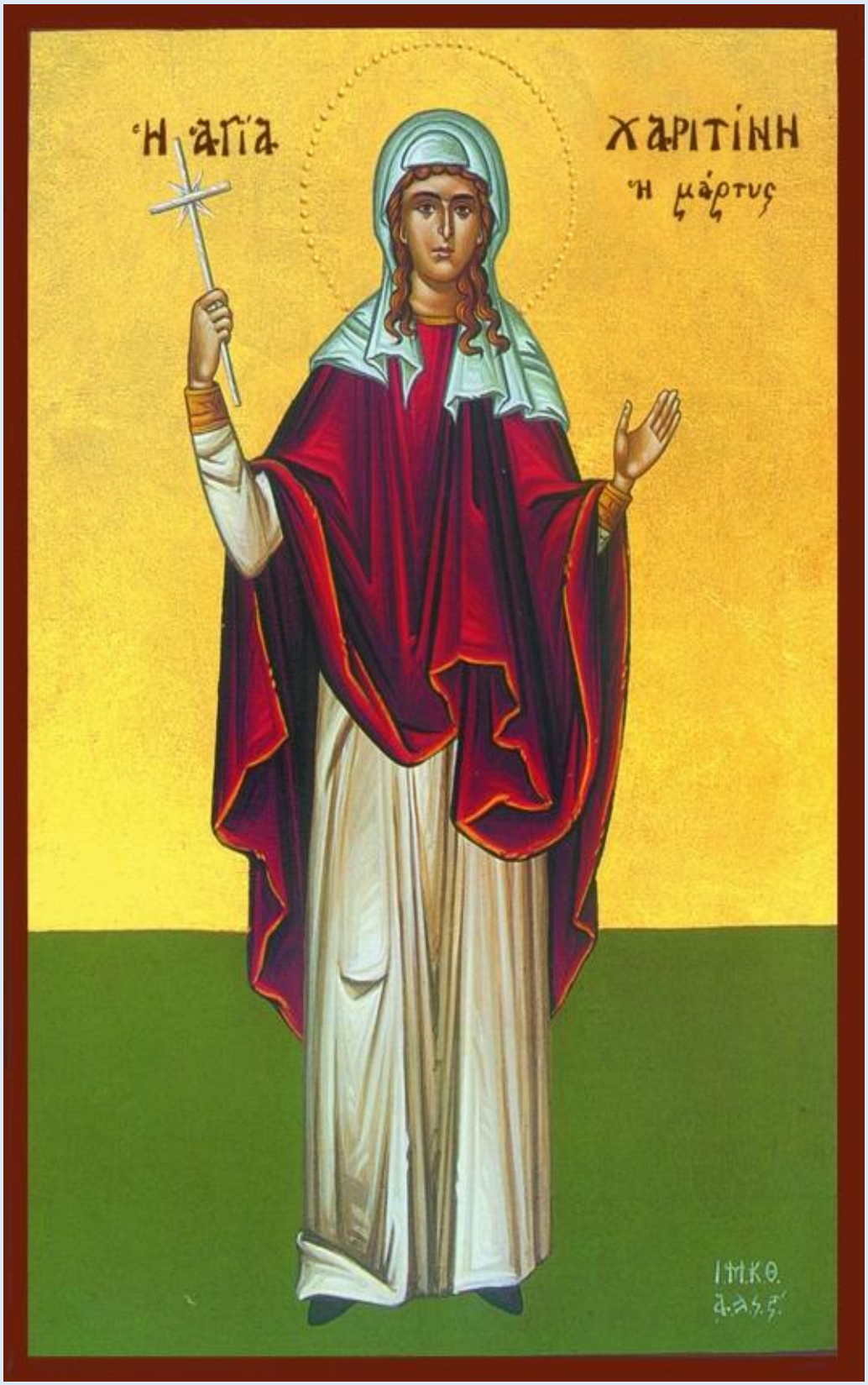

Bucură-te, Sfântă muceniţă Haritina!